

Veysel Toprak

- Őirler -

Yayın Tarihi:

23.4.2004

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

00.16

Sevgili, sevgili, hep sevgili
yansiman aynalarda...
Göge baksam semadan
hasretim yıldızlardan...

Veysel Toprak

00.30

Ben öldüm,
umutların bittiği bir yerde...

Renkler solmuş, sesler kesilmiş...

Saat kaç?

Bu hangi randevu?

Hoppala! ...Sıram geldi mi?

Veysel Toprak

01.02

Anladım ben bu işi:
Aşk sevgiliyi aramakmış!

Marifet yalnız bu,
gerisi zamanı durdurmuş.

Veysel Toprak

01.08

Ne kadar sevgili varsa,
o sevgiden habersiz...
Sevgi dediğin, senin
senden bile habersiz...

Veysel Toprak

02.01

Ne kadar kibarsınız hanımefendi!
Yakan gözlerinizle,
bir kerecik baktınız.
Hayatıma büyük kazık attınız...

Veysel Toprak

02.06

Senin değilse,
başka dudakları tepeyim...

Eğer geleceksen,
seni ayağından öpeyim...

Veysel Toprak

02.21

Yüreğim ağlayan bir çocuk,
bilmem nasıl avutsam?
Ne yapsam da seni,
bir kerecik unutsam...

Veysel Toprak

02.51

Düşünüyorum da,
senden evvel aşk var mıydı?

Yoksa, aşklar
seni yansıtan aynalar mıydı?

Veysel Toprak

02: 27

Yandı yüreğim, dağlandı...
Ne garip bir hal oldu!
Sonunda bana kalan,
yalnız dertlerim oldu...

Veysel Toprak

03: 20

Yaşam dedikleri ölünceye dek.
Ömrüm...Gelip geçti...Yalancı bekleyiş...
Elindeyse çare bul ecele, zamansızlığı hecele...
Yalnız...Yetiş...İşlim acele.

Veysel Toprak

10: 08

Bu dünyaya geldim, bir gün giderim.
Onca güzel içinde, neden sana koşarım.
Aşık Veysel 'kara toprak' dedi diye susarım...

Veysel Toprak

11: 45

Seni sevdim, sevdiyse...
Senden bir evet duysam...
Ben ki davetine uysam,
zıplaya zıplaya gelsem...

Veysel Toprak

12: 51

Seviyorum artık, iyice seviyorum
...seviyorum...

Hiçbir şeyi sevdiğim yok...

Belki ben çok daha önce
bir daha hiç kimseyi
hiçbir şartta sevmeyeceğim
...sevmeyeceğim...

Veysel Toprak

14: 02

Mümkün değil seni sevmemek...
Güzelliğın, doğruluğın ve iyi niyetin,
hamuruna işlenmiş petek petek...
Gördüm sendeki umudu ve hürriyeti.
Dolaştım gizemini kalbinin emek emek...

Veysel Toprak

2.53

Öyle bir aşığım ki ben,
gerçekte deliyim.
Benden daha iyi bir deli görsem de
utancımdan ölüp ölüp dirilsem.

Veysel Toprak

23.51

Yandım sevmelerden, bırakın uyuyayım!
Yeter artık,
usandım boş yere gitmelerinden.
Acısız ve yalansız düşünmek seni...
Yalnızlık ki her şeyden kesilmiş sensizlik...

Veysel Toprak

23: 06

Sevgilin geldi ve senden yüreğini istedi.
Yüreğini ona vermelisin...
Fakat, kibar sevgilin onu parçaladı.
Onu affetmelisin...

Veysel Toprak

4.58

Yeter ağlama, biraz bekle!
Ey gönül toparla kendini!
Sevgilinin balı zehir,
çare arama aşk sandığın düşe.

Veysel Toprak

8 Ocak 2003

'Uçak kazasında ölenlere ithafen...'

Yaşamak güzel şey,
hep beraber yaşıyorsak tabi...

Sen Diyar-ı Bekirli'm, ah Diyar-ı Bekir'im.
artık uzaksın bizden, insanlardan; ölü insanlardan...
Belki bir umut boyu kadar, belki de bir mezar boyu...
Mezarda her yaştan yatıyor ölü;
biri altısında öteki delikanlılık çağında
bir ölü yatıyor ki henüz gelinlik kız çağında...

Yaşamak güzel şey,
hep beraber yaşasak keşke...

Gökten önce uçak düştü, sonra acılar...
Kapanmaz bir yara açılmış uçak alanında.
Çocuk, kadın, erkek yenik düşmüş ölüme
yanmış etleri, ezilmiş cesetleri...
Biri benim memleketlim öteki yurttaşım...

Ey ölüler nasıl bir araya geldiniz?

Bizleri tanıyacak mısınız?

Bekler misiniz bizleri?

Yaşamak güzel şey,
hep beraber yaşıyorsak tabi...

Yaşamak güzel şey,
hep beraber yaşasak keşke...

Veysel Toprak

Acı Çekenlere Ne Mutlu

Çaresizliğimize boyun eğelim...

Bu sağduyu kuralını,
bizim bezen onu unuttuğumuz
fakat
onun bizi çok sevdiğinden
kendisine
bu boyun eğişi hibe ettiğimizi bilelim...

En son,
geleceği ne zaman ayaklar altına aldık.

-cevap bu mu? -
Sırf kadere boyun eğen dudaklardaki
o çatlak anlamı yok etmek için...

-yoksa bu mu? -
Ya da tüm görselliğe inat
alnımızdaki en küçük, en buruşuk çizginin
bulduğunu görmemek için...

...
Gelin son darbeyi indirelim ömrümüze! ...

...
Ruhumuzda ilk heyecanların belirlediği,
çocuksu arzu ve zevklerin uyandığı
o hoş dönemlere dönelim.
İçinizde bunu yapamayan varsa
sadece hayal etsin.
Aklın dünyadaki çıkarıcılığına boyun eğmesin...

...
Peki ne görüyorsunuz?

...
İçinde bir çok ağıtların bulunduğunu keşfettiniz, değilmi?
Neler neler gördünüz, kim bilir? ...
Tatmin olamamış arzularla,
sürekli uyarılmış hayallerle,
hüzne yenik düşmüş yaşamlarla
tam bir yoksunluklar zinciri...

...
Şimdi de bana suçluymuşum gibi bakıyorsunuz.
Evet suçluyum! ?
Sözüm ona,
o pembe rüyalarla örtülü yaşamınızdan
sizi koparıp
acılarla bezenmiş
o kaçır gibi terkettiğiniz
geçmişinize götürdüm...

...
Sizler!

...
Düşünce yitilerimi geliştiren imkansız düşler...
Ateşli bir inançla canlanın...

Ve son sözüm size:
' Acı çekenlere ne mutlu! '
...Ne mutlu kendinden geçip
hayallerini dolduran varlığa...

Veysel Toprak

Acı Çekmek

Kendimi,
ancak kendi varlığında
ancak senin tutsaklığında
yaşayabilirim...
Ruhumu,
uzun zamanlar boyunca
senin özleminle
mutsuzluğumda büyüttüm...

Abartılı isteklerimle
gelmeye razı etmek için seni...
.....(ve sen buna karşı)
alaycı bir dille
beni eleştirmeli miydin sanki?

Gelmen için
karşılık almaksızın
ve boş bir ısrarla
donattım günlerimi çoğu zaman...

İmkansız düşleri görmeme neden oldun...

Kendinden geçen varlığımı
varlığına adarken;
yani hayatı lanetlemiş olduğum gün
ve tüm samimiyetimle kendimi
suçladığım gün...

.....
...seni gördüm.

Çünkü hayalimde bir yıldız uçmuştum...

Ruhumu ilahi bir kadere vermekle
sana erişmeyi ummuştum.
Ansızın çıkmıştı bir melek
elde ettiğim önemsenmeyecek
belkide bu yetenek
severken ayrılığın ateşini yakıp gidecek...

Sonraki düşler daha bir imkansız
yine hep o aynı melek
görevi sevenleri birleştirmek...
Ve hep sayıyor isimleri...birbirlerini sevenleri...

Hiç durmadan,
sanki nefessiz
bir göz kamaştırıcı mucize...

Sayıyor habire isimleri bu melek...
Kavuşuyor birileri...İsimler söyleniyor...
Kavuşuyor birileri...
Sol köşedeki duvar dibinde çöküvermişim...

Kulaklarım melekte...tetikteyim.
Bir müjde istiyorum...
Biliyorum, umutluyum...

Hayal gücümü sarıp sarmalayan sen
kapılmak istiyorum düşüncelerine,
gizli derinliklerine atayım kendimi...

Ben şair, senin şairin...
İnan bana sevgilim
şairi mutsuz kılacak
büyülü duygulara hazırladım kendimi...

Hala isimler söylenmekte...
Melek teker teker kavuşturuyor
sevenleri, sevilenleri...

Ve bitti hayal,
geldi gerçek...
.....(Yine sona erdi bir rüya)
(Bana yine kaldı bu kara sevda)

Ve bu 14. görüşüm bu rüyayı
ve biliyor musun?
Bu meleğin ağzından
bir kerre bile
çıkmadı benim adım...

Veysel Toprak

Acıların Çocuğu

Sen, yıllarca sevipte akıllanmayan çocuk...
Sen, duygu seli...
Sen, duyguların çocuğu;
aşk tanrıçalarının bestesiz türküsü...

Aşkimızı bir odada yakmalıydık,
vazgeçmek yakınken bu elemden...

Bulamadınsa arama, olacağı bu...

Her akşam parçalansın yüreğın, hasretten
ve yakınır mısın ayrılıktan, acıdan?

Mecnunlar öteden beri yalnız...

Kim bulmuş sevgiliyi,
sen mi?

Kim, zorlu anlarda ağlayan senin için.
O mu?

Aşklarda ağladık ve avunduk.
Ve sunduk birbirimize,
arayпта bulamadığımız mutluluğu...

Halbuki çok eskiydi senin mutsuzluğun...

Evet, doğru.
Biz sevildik, ama bir anlık
ve söndü ne yazık...

Bir akşam üstü baktım gözlerine,
anladım seni deli çocuk...

Kimsenin göremediği buğuyu gördüm...

Sen gençlik çağımın konuğu!
Sana ne demeliyim ki?
Ne söylesem,
varacağım nokta sevgili...

O zor ve serin sevgili...

Gene mi acı, gülüş
ve tekrar sonbahar...

Bu ay milyonuncu görüşüm onu göklerde...

Bütün ümitlerim kayan bir yıldızda...

İşte bak!
Ortalıkta görünmüyor...

Veysel Toprak

Ağla Ve Sevin

Ağla ey zavallı ruhum! ...

Yeni bir gün doğuyor...
Bu gece kapama gözlerimi; gözlerin
boş bir rüya gibi kalsın
gelecek günlere, l günlere...

Sevin ey zavallı gönlüm! ...

Yeni bir aşk doğuyor...
Snyor göklerin en son yıldızı.
Sanki ruhum,
kalbimden bu eski aşkı atmak istiyor...

Veysel Toprak

Ağlayacak Tanrı Bile Bu Şiire...

' Kin duyuyorum
ölüme;
onun her çeşidine...'

X.

Onun eğik başını...

Şeker hastası Mustafa'nın
hayalini...

Onun mor dudaklarında
takılıp
gün yüzüne çıkamamış
satırlarını...

Unutamıyorum işte!

Tüm bunlar
donmuş
canlı bir resim gibi...

' Ama elinizden ne gelecek? '

Ama bilsin istiyorum
-çiğnenmiş çiğliğiyle
bir tek sözcük
ruhu yeniden
nasıl doğurur-
bilsin istiyorum
Mustafa'nın annesi
ve diyorum size
Tanrı bile gözyaşı dökcek bu dizelere...

Bir gün olsun
bir şey gördünüz mü
anne yüreği gibi
acı kıyımlarla dolu,
sözcük değil ama
tapınacak hayallerle dolu...

Başa geldi işte.
Mustafa idi geldi başa
ruhu ötelere
karabasanlı gecelerde
annesiyile baş-başa
ışkenceli
iniltiiler içinde...
Hayır, imkanı yok!
Böyle bir acı
bir devin yüreğini ister;
iki büklüm

sesini gizlemek isteyen
kadınımsı bir dev...

Bildiğim bütün yağmur damlaları
ağladı...
Karıştı gözyaşları,
yağmur damlalarına...

Olur mu
anne yüreğindeki
o özlem dolu göller
kurur mu
bir civciv gibi bir yüz
acıyla buruşur mu?

Y.

Övün beni!
Guinness rekorlar kitabına
girmemiş olsamda
elimdeki bu kalemle
öldürüyorum ' ölüm ' sözcüğünü
yapılanlar adına...

Dinleyin!
İşiteceksiniz
yeni doğan ruhları...

Altın çılgılığımın
bir tek sözcüğüyle,
bedenleri özgür kılıp
engel olacağım Genç Werther'e...

Aşkından acı çekerek
ölmesin diye
yalvaracağım Vadideki Zambak'a...

Umut dolu sözler vaadedeceğim
Jack London'a...

Ve en çözülmeyen davasını
çözeceğim Kafka'nın...

Biliyorum,
ışyacak gün ışınları
ve vuracak altın sözlerime...
Üstelik haça gereceğim ölümü!
Son sözümü
küpe yapacağım kulağına ölümün:
' Bize yanında yer yok! ...'

Veysel Toprak

Anneme Gözyaşları - 1

Göz kapakları buruşuk,
kirpiklerin tümü de
özdeş
ve çınlar sesi
ve sarsılır bedenim
çarpar
üzüntümü bastıran
çığığırma...

Gözbebeklerimden,
- şöyle güzelce -
akar yorgun yaşlar
soluk soluğa
sızlanmalarım arasında,
topluiğne başı gibi
minnacık
anam kokan yaşlar...

Sevgim,
bastırarak ölümü
kelimelerim
güldürerek öldürecek
ölümü...

Yalnız,
sen anne
gitme
gel otur yanıma...

Bak,
zaten
gözyaşlarım
çoktan kuruttu
cehennem denen yeri...

Söz veriyorum,
yalnız
sevgin
ışığıacak
bedeninden bedenime...

Veysel Toprak

Artık Yok Kimse

Bu karanlığın biteceğini bilsem
Eskiyecek ay'ın yıldızları doğacağına inansam
o zaman anlatabilirim
yılların benden aldıklarını

Bu gece yalnızlık ve ümitsizlik
herzamanki konuğum
karanlığa boğulmuş her taraf
yok bir ses seda

Neden zindan bu gece böyle?

Avaz avaz bağıyorum
ses tellerimi yırtarcasına

Yok mu sesimi duyan?

Yaralı bir martı, limansız bir gemi
geride ne bir yürek ne bir gözyaşı
anladım ki bir ben kaldım
acılara liman olmuş bu şehirde...

Veysel Toprak

Aş Evi

Karanlığın çökmeğe başladığı bir yerde
uzakta, yapayalnız Pakize nine.
Koyulur yola elindeki tenceresiyle,
ulaşmağa çalışır sıcacık bir yemeğe.
Uzun uzun yürür engelleri dinlemeden
önce üşür, sonra gelecek günleri düşünür.
Kim bilir ne çetin olacak bu kış
hergün ona koşmak yağmur çamur demeden.
Aslında yataktan kalkmak istemiyor
evdeki saatlerin hepsi durmuş zaten.

Bazen bu bir hayal diyor,
hadi uyandırın beni!
Söyleyin amansız bir düş mü bu?

Durmadan yürüyor,
durmadan düşünüyor.
Aş evine ulaşmağa az kaldı.
Kim bilir bu defa tatlı vardır belki.
Bir parça baklava verseler ah,
helva bile vermemeye başladılar.

Ah bu çaresizliğin çekilmezliği
bilemezsiniz nasıl yorulur el, ayak ve yürek
bu türlüşünü yaşamadınız acının...

Nice aldanmalardan sonra
çekilmez bu kuyruk, açlık kuyruğu...

Tekrarlanan bir sondur yaklaştığım
akıp gitti hayallerim terkedilmiş zamanda
hiç doymamak ete, fasülyeye, baklavaya
yedikle güçlenmek, bir bütün olmak
kanmış arzularla zamanı zamana götürmek
üstelik korka korka buluşmak kuytularda
varmak için mazideki dostlara.

Ve apansız bir düşüş
bu hülyaların en tatlı yerinde
bir tarafta Pakize nine
ötede kuru ekmek ve makarna
şimdi çamurda.

Veysel Toprak

Aşık Olmamak Mümkün Değil

Sevgim var, dağlar kadar...
İlan-ı aşk edemem, biliyorsun...
Bu dertte böyle çekilmez doğrusu.
İşitemezsin beni, kusurunu bilirim.
Ben dilsiz, sen sağır
ve anlatacaklarım öylesine ağır.

Bağır...
Ol sağır...
Ağla...
Elem sarsın her yanıımı,
düşünceler zabdetsin beni.
Aşık olmamak mümkün değil...

Veysel Toprak

Aşk'a Pencereden Baktım Ama Yine Aynı Aşk...

(Yağmurlu birgünde duygularımıza karışan damlalara...)

Yağmurlu birgün...
Dışarıda aşıklar dolaşmakta,
yüzlerinden gülücükler saçmakta,
umulmadık hayallere dalınmakta...

.....
Ve yağmur yağıyor
ve yutuyor hayalleri
ve boğuyor umutları...

.....
Yağmurlu bir gün...
Dışarıda aşıklar dolaşmakta,
aydınlık parklarda vaadler saçılmakta.
Ah bilseler bu aşkı, bu kavgayı, bu kederi...

.....
Ve yağmur yağıyor
ve karışıyor yeraltı sularına
ve aşkıdan ağlıyor kimileri...

.....
Yağmurlu bir gün...
Ben pencere başında,
park hemen köşe başında,
aşıklar parkta yağmurun altında...

.....
Ve yağmur yağıyor
ve ben, ve aşıklar, ve yağmur
ve ansızın kopan bir şimşek...

.....
Yağmurlu bir gün...
Yarım kaldı umutlar,
hoşça-kaldı eski zamanlar
ve çamura gömüldü ayak izleri...

.....
Ve yağmur yağıyor
ve gittiler aşıklar
ve ayrıldılar aşıklar...

.....
Ve beni
hep gökyüzü büyüten
beyaz yaşamaklı
bu kelepircilerde boşça bıraktılar...
Bana kalan
bu şehir, bu yağmur, bu düşler,
bu aşk, bu kavga, bu keder...

Veysel Toprak

Aşk'a Veda

Boşuna dönüyor dünya,
yorgun ve yalnızım...

Söndü düşünceler ve hayaller,
havanın kokusu bambaşka.

Nereye güzel dostlarım nereye?

Gelin dolaşalım şu alemi,
göçelim buralardan dönmemek üzere.

Birlikte dolaşalım dostlarım...

Sevgiyi sevgilide bıraktık.
Gençliğimizi, hayatın erişilmez yokuşunda
korkak dev gölgelerde bıraktık.

Herşey ölümü düşündürür oldu;
yere serildi yaslı yüreğim,
kalmadı tadı gençliğimizin.
Manasız şimdi hırçınlığımızın...

Haber yolladım ölüme,
unuttur diye aşkı.

Kalbimdeki aşka veda ile
anladım sonumun geldiğini...

Veysel Toprak

Aşk

Sen sev dersin ve severim!

Pırıltı dolu kalbin,
çığlık içinde ben.
Kaçır beni, al beni.
Barınamam sensizlikte.
Aşk bize, sevgilim, aşk!

Sen sev dersin ve severim!

Gözümü yumdukça, gördüğüm sen.
Her gece rüyalarımı yazan, sen.
Ey kat kat göklerin yıldızı!
Esrarını aç, düş de benim ol!
Aşk bize, sevgilim, aşk!

Veysel Toprak

Aşk Füzeleri

Seninle açıldı aşkın yolu
ve tam da seninle ilgilenmekteydim...

Aklımda bir umut seli
ve her zamanki ağacın önündeydim...

Biliyordum, oraya bile gelmeden sen...
...sende farkedildi yanan bir çocuk...

Aşk füzeleri sana doğru, yıldızlara
sessiz sedasız akıp gidecekti...

Ama, aşk füzeleri kolay mı çıktı yola?

Sana ulaşacak mıydı?

Sen kabullenecek miydin?

Ve uzaklaşıp sonsuzlaştın, küçülürken sen ve aşkım
ve geri tepti aşk füzelerim savaş füzelerine...

Beni ilgilendiren füzelerin acısı değil,
yüreğimin ağır yükü, yani çarpışma sonrası...

Kaçıyorsan neden, niçin ve kimden?

Ya aşk?

Seni sevme merakım?

Aşk ağacımın telli pullu yüzü
aydınlığı, yansıt azıcık çocuksu...

Biliyorsun, belli herşey ve bilmiyorum neden
ama belli işte benden iki kat yaşayacağın...

Aşk füzelerim hep gidip gelecek...

İş bununla kalmayacak pırıl pırıl
yeryüzünde, mucizenin en büyüğü görülecek...

Ben umutluyum, sen şimdilik tedirgin...

Veysel Toprak

Aşk Ve Ayrılık

Ve aşk, aşk, aşk...
Sevmek güzel şey...
...ama tek tük...

Doldu saçlarına aydınlık;
bu nasıl aşk, sanki mevsimlik...

Ve ayrılık, ayrılık, ayrılık...
Aramızda ayrılık...
...ama ne yazık...

Veysel Toprak

Aşka Nasıl Kıydınız

Sevdiniz, sevilkdiniz ya da
bunları hiç de yaşamadınız...

Aşk gibisi var mı?

Onu lime lime böldünüz,
yerlerde tutup sürüklediniz,
çırılçıplak yere serdiniz...

Aşka nasıl kıyabildiniz?

Veysel Toprak

Aşkımanın Nedeni Aşkıın

Her aşkıta olur...
Her sevgili sevilir...
Her aşık sever...
Hiç kimse açıklayamaz bu döngüyü...
Her sevgili bilseydi,
her aşık tarafından
her aşık için söylenenleri,
kimse kimseye aşık olmazdı...

Veysel Toprak

Aşklı Koşullanma

X.

Zil çalar
ardından et verilir...
Böyle bağlandı köpek,
Pavlov'a...

Göz eder,
naz eder
ardından yürek verirsin,
Sevgiliye...

Oldum olası sevmem
her türlüşünü
koşullanmaların...
Tehlikelidir
düşmek
pekiştireçlerin kumlu kıyılarına
ve bağlanmak
plansız düşlerin
yapılması zorlu imgelerine...

Y.

Çok şeyler oldu:
Mesela;
yalan söyledi Pavlov,
sözünde durmadı Skinner
ve hala vaadler saçıyor Guthuire...

Z.

Kolay,
anlaması
acıya dayanılmadığının-
Sözcükler ölür...-
Ne yazık ki
yenileri dirilmez...
Bir yerlerde,
kullanmaya çekindiğin
üstelik tanımadığın,
kaynamaktan buruşmuş
birkaç sözcükle...
Yazık!
Hiçbir şey yapamazsın...
Ah!
Kalanlar yitip gider,
avutup döner
ama sana değil
korkunç terlikleriyle
bir kadın
önce esner

ve nihayet kabul eder.

-'Kim? '

-'Seni mi? '

T.

Önce pencereler,
sonra bacalar sarsılır...
Düellonun adı: ' Umutsuzluk'
Ne bekliyorsun
yaz bir hipotez
ve adı bilmem ne koşullanma
ve içerik;
kaygı,
delilik,
ve azıcık zerafet...
...finalde...
'...beni affet! ...'

Veysel Toprak

Aydınlığımız

İçimde yanan kor, deli fişek...
Boynumdaki yaşama fermanı.
Ruhumun mertliği, yalansızlığı...
Alır götürür beni en uzaklara.
Her zaman en güzel, her yerde eşsiz...
İnsan onu sevmesin bir kere.
Mevsimler bile onunla değişir.

Veysel Toprak

Ayna

Karanlığında yüreğinin,
keşfedilmemiş
yaratılış çizgilerini
-yavaşça-
görünmeyen
sendeki karmakarışık
'niye sen varsın'
imgesini
bulanık
bu görünmeyen
kıvılcım denen
bu senin gizin,
bu senin
evren üstüne ayak basışın
sen ve güneşin yorulduğu zaman
yatağına gitmeden
düşünebilseydin
ışık yaymanın korkusuzluğunu
hiç de karanlık olmadığı bir gecede
dilemeni yüreğinden
oturmasını yanına
şaşkın bir şişe reçel
ya da
mesaiye çıkmış bir güneş gibi
-onlar olmaktan korkarak-
aynaya bakıp
benzersiz
kurguladığın bu günde
konuşturabilirsin
girdap derinliğinde yalnızlığını...

İnanıyorsan dene bir gün! ...

Veysel Toprak

Ayrılık

Bir tren ayırdı bizi;
sen trende, ben duraktaydım.
Sırtındaki kazağı hatırlıyorum.
Hele o gözlerin, ıslak gözlerin
kana bulanmıştı sanki.

Ya ben kirpiklerime borçluyum,
engellenen dertli gözyaşlarımı.
Nasıl bitkindim bir bilsen.
Görenler seni suçlardı,
halimi görselerdi.

Taşlar eridi halime,
gitmiyorum diyemedin.
Ve ben haykıramadım son defa sevgimi.

Öttü ansızın o lanet düdüğü.
Gitti, aldı seni benden o kara tren.
Başbaşa bıraktı korkunç yalnızlığımla...

Veysel Toprak

Baharı Beklerken

Bahar canlılık getirecek...
Beni diz üstü kapanmaya
diretecek...

Ve otlardan en şımarığına,
boş ve yapay yalnızlığımı
budalaca ve aptal uyakların
yinelemeleriyle,
yenilenemeyen
yıkımlara uğramış ruhumu
teslim edeceğim...

Bahar ölümü götürecektir...
Beni katı bir yalnızlıktan
kurtaracak...

Veysel Toprak

Bambaşkasın

Sen sönmeyen bir yanardağsın içimde;
beni yakan, kavuran,
en güzelisin ölümlerin...

Seninle mutlu, kalbim
yüreğim sende hayat bulur.

Sen bambaşka bir güneşsin, rüzgarsın.

Bak! Utanıyor yalnızlığım,
sen yanımda olduğun,
sen beni sevdiğin...

Veysel Toprak

Bekle

Issız bir geceden kalan ığlıklarım
sordum sahipsiz mekanlara seni
Benim bestesi ığlıklarım
ve yalnızca benim saklandığım
sahipsiz mekanlarım vardı.
Sensizlik bunları gerektiriyorsa
sensizlik en puslu ve en uzun geceyse
üstelik masumluksa tüm yaptıkların
Bende mi suçu bütün ağlayanların?
Bende mi suçu bütün çığlık atanların?
Ve bende mi suçu benim gibi harap olmuş tüm mekanların

Halbuki yüzyıllar geçti içimdeki ateş sönmedi
hep içimde bir güneş taşıdım senin için
Hem düşün hem korku nasıl olur birlikte bilir misin?

Yuvarlana yuvarlana sana gelmeye çalışıyorum
Eğri büğrü yollarında kuşku
Isıklı sokaklarında yalnızlık

Ve sana susmuş şu yüreğimden
anlayamayacağın son bir şiir daha getiriyorum
Bekle...

Veysel Toprak

Beklenti

Anla beni...Unutmamanı isterim.
Sev beni...Gitmemeni isterim.

Vazgeç...Bitmiyor isteklerin.

Biricik sevgili...Bir tek sen misin?
Anlayış biraz...Ve azıcık sevgi.

Veysel Toprak

Bekleyen Ölü

Bir mektup gelecek sana yarın,
benden yarım kalmış cümlelerle.

Dalacaksın hayaline arzularımın,
yaşayacaksın sabahlara dek.

Farkedince mektubun bittiğini
yaşlı gözlerle kızma kendine!

İster yak o eski mektupları,
bir tek bu son mektubu yakma!

Giyin de zarftaki adrese gel.
Şaşırma, adres doğru;
bir mezarlık.

Korkma! Aç gözlerini;
bir ölü ki yatıyor, seni bekleyen...

Sende sevmeyi aradı bu ölü,
sende beklemeyi.

Seni beklemek ölümden daha acı
öldüm artık, gelsen de gelmesen de.

Veysel Toprak

Benim Çilekeş Babam

Şimdi sen giderken
yanan yüreğime kim dokunacak
beni kim koruyacak
'oğlum' deyip kim öpecek
utangaç kelimelerle
kim sevgi sözcükleri türetecek.

Bırakma elimi
ve bırakma ölüme kendini
çırpın ve bir daha çırpın
Benim için diren çilekeş babam.

Ben senin için buralardayım
ama sen gidiyorsun.
Ben sen varsın diye varım
ama sen beni terk ediyorsun.

Uzat elini uzak diyarlardan
son bir defa öpeyim.
Başımı okşa
olsun, yak son bir sigara daha
çek zehiri ciğerlerini
ama terketme
şu biçare ciğerpareni

Ben unutmayacağım seni
ve seni unutacak olanları...

Veysel Toprak

Beşinci Mevsim

Ne var ne yoksa
unutmuşuz.

Konuşmak bir yana
dilimizi yutmuşuz.

Hatıralar incitiyor,
gizlice ağlıyoruz.

Karşımda ağlasanda
beni ağlatsan da
gözyaşımı görmeyeceksin.

Yenilmişiz oyunlara
hep vazgeçmişiz
arada bir
göz göze gelmeye.
Yine de güzel şey
sevgimin saklı kalışı
beşinci bir mevsimde...

Karşımda ağlasanda
beni ağlatsan da
gözyaşımı görmeyeceksin.

Veysel Toprak

Bırak Kahramanları Kendi Haline

' Arkadaş
yaşa
olma
maşa
girme kaybedeceğin
aptalca
savaşa
çarpmanın ummadığın
bir taşla...'

Büsbütün doğru
veremlilerin öksürdüğü
ve yalancı tarih masallarında
prenlerin kibar oldukları kadar
yoksul ozanları dinlediği...

Şimdi sen zorlanacaksın,
vazgeçmeye
hayal kahramanlarından.

Mesela,
kulede hapsedilmiş
saçları sırma bukleli kıızı
nasıl kurtarırım diye
devlerin leşleriyle
büyük tümsekler
yapmakla meşgulsündür...

Bir başkası
hiç görmediği Dülsine'si için
hazır
savaşmaya
ve çekmiş
-eskiciden aldığı
iki paundluk- mızrağı
dimdik duruyor
saygıyla karışık,
birazcık ukelalık,
çelik ışıltılı bakışlar,
bağırışlar,
acı da olsa
aldanışlar...

Ama yine de
ihtiyacım var
senin gibisine - asil şovalye-
ihtiyacı var
senin gibisine - asil vatanım-...

' Arkadaş,
yaşam
yakadan ve burundan damlar

güneş,
yeniden odalarımıza damlar
insan,
metçe konuşmayla sonsuzluğa damlar...'

Veysel Toprak

Bilmelisin

Aşkından ötesi yok yeryüzünde,
en uzun gecemde gölgenden ötesi yok.
Yaklaşan sen değilsin,
ölüme varmaktan ötesi yok.
Her gün hayalin dikilir karşıma
öylesine gerçek ve yalan.
Ve artık yeter,
nedir bu ayrılık,
neden bunca hüznün ve yalnızlık.
Ne çıkar gelsen ve hiç gitmesen
Gayrı aşkıdan ötesi yok...Bilmelisin!

Veysel Toprak

Bilmeyecektim

Ağlama sen sevdiğim
yüreğim gazaplanır.
Dön bana
daha dünya dönmeden morg'a
Başkalarının işlediği günahın
cezasını çekiyorsun.
Bilesin ki bizim oldu artık
hayatın çekilmezliği
Koş sevdiğim koş
Bizi seyret şöyle uzaktan
savur göğe umutlarını
Gün gelir gerçekleşir umutların
Gün gelir söylenir şiirlerim
Soframa yüzün gelir ekmekten önce
Ey sevdiğim sen olmasaydın
Bilmeyecektim gecenin bir vaktinde ağlamayı...

Veysel Toprak

Bilmiyorum

Yazmak istemiyorum bu saatte bu şiiri
ne kendime ne sana
ayrılığın akşamında
bu karanlığa bürünmüş kentin
tek aydınlık kalmış
bu yadigar evinde...

Hüzünlenmek istemiyorum artık
geçmiş günlere ve hayallere...

Derinden çekiyorum bir ah
'güçlü ol 'diyorum, 'dayan'diyorum
geçer ve biter şu günler
'unut' diyorum, 'gülmelisin artık'diyorum...

İrkiliyorum birden
ne oluyor bilmiyorum
Bildiğim tek şey:
'Hala, acılarımla başbaşaayım...'

Veysel Toprak

Bir Dost'a Dizeler

Söyleyeceğim odur ki;
koca evrende en iyi bir dostsun!

Sadece bir resmin var bende
ve çektiğin hasret, çile...

Yalansız sevgiye sahip,
çaresiz gecelerde bile umutlu
ve karanlıkta bile aydınlatansın beni.

Bir çiçek için ağlayansın;
onun yerine solan, kuruyansın.
Öylesine bir bütünsün,
garip ve tarifsiz gençliğimsin.
Yollarımız ayrı ayrı olsa da
benimle bir bütünsün.

Halden anlayansın
çünkü değişmeyen bir sen varsın...

Ne zaman seni hatırlasam
bütün yıldızları, camlı köşkleri, kafeleri
ve sensiz bu şehri yakasım gelir...

Artık hiç bir şey kar etmez bilirim,
sevilen adam hep sen olmalısın.

Veysel Toprak

Bir Hür Dünya

Hür değil
Dilenciler, sakatlar, körler
göbeğini sıvazlayan patron
kurtlar, kuşlar, balıklar
Neden mi?
Hepsinin hazin bir şiiri var
açlığa ve yokluğa esir
beyinler, bedenler
ve satılmış yarımlar
ve satılmış düşünceler
sırtlarında taşınan
anlamını kaybetmiş bir ömür.

Hür olmalı hayaller, yaşamlar
bembeyaz olmalı karanlığa inat
Karanlık mı?
çok uzun sürmeli
karanlık ölümden beter...

Veysel Toprak

Bir Kalp Ve İki Aşık

Bir kızın kalbi ikiye bölündü,
aşkın aydınlık, daracık sokağında.

İki erkeğin kalbi bir oldu,
aşkın karanlıkta uzayan sokağında.

İki erkek bir kız seviyordu;
üçünün de kalbi paramparça.

İki erkek bir defa,
bir kız iki defa öldü.

Ve aşk üç defa öldü...

Düşün ki bir kadın seilmeyi
ve iki erkek beklemeyi...

Şimdi ölüm var,
artık o yıldız ve aşıklar yok...

Veysel Toprak

Bir Kitabı Anımsat Bana

Gitme, anlat bana nelere muhtaç
Ümitsiz, umut barındıran yüreğin
Lütufta bulun, konuk et dünyana
Şöz, geri çevrilmeyecek istediğin
Ümit dolu kalpler ve şiirler
Misafirisin artık ta derinden
En vazgeçilmez arzuların...

Saatler yirmibeşi gösterirken
artık pes et, kaçma gölgenden
kalınca bir başına...

Veysel Toprak

Bir Kitapta Saklısın

Kitaplar hiç değişmiyor
Aşk değişmiyor
Ben değişmiyorum
Bir tek sen değişiyorsun.

Nasıl seviyorum Şu kitabı bilemezsin.
Hani senin için yazdığım
son kitap var ya!
Kitaplar yalancı değil
Kitaplar ölmüyor
Aşkların ölümü
en acı olan Şey...

Sahte gülüşlerin
satırlarda yer almış.
Kitaplarda siyah beyaz satırlar
dudaklarınsa yok, işte bak!

Bir başka kitabımda
kederli görüyorum seni.
Satırlarda hüzünlü Őarkının
ufak bir kopyası.
Şimdi geride kalan sen
Őeni okuyorum bir kitabın yaprağında...

Veysel Toprak

Bir Rüya

Dn rüyamda rüyana girdim.
mitlerle doluydu, sarhoş oldum.
Sanki eridiğimi hissettim
o ütopik şehrinde.

Yine sen dikildin karşıma
dipdiri, sımsıcak...

Karşında harap olmuş bir duvar gibiyim.
Başka şarem kalmamıştı sanki
gelip kapına dayanmıştım.

Üstelik nedendi bilmiyorum
başım dönüyordu.

ylesine muhteşemdin ki anlatamam.

Bir ninni gibiydi sanki herşey.
Ağlaya ağlaya döndüm gerçeğe.

Uyandım, dolaştım ötede beride.
Kfrettim, dil çıkardım gelene geçene.

Sonra utandım, koştum, koştum...

Herşeyi unuttum parkta uyudum.

Senin şerefine...Gecenin şerefine...

Veysel Toprak

Biz

Biz hakkını verenleriz aşkın,
yaşamayı hiçe sayanlarız aşk uğruna.
O gerçek inanmışlarız.

Biz asırlardır sevenleriz.
Kül olmadan yanan yüreğimizle,
merhamet ve iyilik bekleyenleriz.

Biz saçları, sakalları uzamışlarız.
Büyük ve derin aşkımızla
sırta kadem basanlarız.

Biz hergün ölümden dönenleriz.
Ve aslında ölüyoruz,
durmadan kanımız akar.
Nedir yitirdiğimiz,
bizi hiçe sayan hangi göz hangi bakış.
Bırakın bizi bu aşkta yalnız, gidin.

Veysel Toprak

Bu Gün Onbeş Eylül

Bu gün on beş eylül;
bir gl'n yeşerdiği
gün, saat ve dakika...

Göçmen bir leyleğın
yolunu şaşırarak
getirdiğı bir bebek değıl.

O bir kurtarıcı

O bize vadedilen umut

Acılarımızın silgisi

Aşık pusulamız.

Sana dair yetmiyor
söylenecek kelimeler
bulunmuyor lugatler...

Senden öğrendik
yaşamayı, ölüm döşegindeyken

Seni aradık
dertlerimizin karanlığa gömülü
en ücra yerlerinde...

Biliyorum,
acılarımız daimi
çok şey var söylenecek
umudun, umudum üstüne.

Yok artık geride birşey...

Ektim yine bu sabah
en sevdiğın gl'den,
sakladım yine bir mumu

Affet!
Uzaktayım,
kabl buyur
doğum gününe ithaf bu şiiri...

Veysel Toprak

Bu Nasıl Ayrılık

157 gün oldu, yüzünü görmeyeli...
...senden ayrılalı...
2 mevsim geçti, sıcaklığına doymayalı...
...senden ayrılalı...
21 Şişe bitti, ayılıp sana koŐmayalı...
...senden ayrılalı...
Nice lm geldi, seni bekleyeli...
...senden ayrılalı...

Veysel Toprak

Bugün Doğum Günüm

Bugün doğum günüm; sekiz kasım.

Nasıl yaptım bu zoraki yolculuğu?

Nasıl geçti güzelim yıllar,
O fırtınalı gençliğim?

Biraz yorgunum ve yıkığım...

Geride kaldı cömertçe savrulan gülüşler...

Apansız geçiverdi işte
nice sevgiler, acılar...

Bugün ne vakit doğdum, bilmiyorum.
Ama kör gecelerden bir gece ölmeliyim.
Gayretsiz, çaresiz
kadere boyun eğercesine.

Bir yaşamaktı tutturmuştum.

Üstelik kalleşti ve kirliydi düşünceler...

Hep durmadan birşeyler vermeliydim,
kendimden, ömrümden...

Öylesine bir açlık ki insanda;
hiç eksilmeyen bir doymazlık
paraya, dümene ve kana
bitmeyen o ezeli rekabete...

Usanmadan umduğum
o güzelim düşlerim nerede?

Aldığını geri vermeyen koca tuzaklar neden?

Hala yutmaya hazır mı o ağızlar?

Hep o değişmez hesaplar...
Ben...Ben...Ben...Ben...
Hep yalan, hep oyun.
Peki ya mezarlar kimin için?

Sevmek en iyisi diyeceksiniz,
hiçbir şey ummadan,
el uzatılmadan
ve göz göze gelmeden.

Ben sevdim, ben ağladım
başka da soru sormayın...

Kırılmış kalple, yolumu bekleyen dost!

İşte böyle geçti yıllar, bulanık...

Değişen ne var bilmiyorum, senden başka.
İşte aynı aşk, aynı leyla ve aynı ben.

Veysel Toprak

Bunu Biz Yapalım

Aslında biz iki dünyayız;

Biri sanal, öteki gerçek
biri kibar, öteki kaba
birinde tanrı var, ötekinde meçhul.

Korkuyorsun bazen,
nedendir bilmem.
Sorma söyleyemem,
aldırmadan da edemem.

Aslında biz iki savaşçıyız;

Yoksulu doyuran,
evsizi barındıran,
hileyi kaldıran,
herkese umut dağıtan.

Korkuyorsun bazen,
nedendir bilmem.
Sorma söyleyemem,
aldırmadan da edemem.

Ve biz aslında 24 saat sarhoşuz;

umursamadan yılları,
saniyeleri.

Bedenimiz değil
ruhumuz sarhoş.

Aslında biz
son dileğimizi turalım:
'Gel beraber beyaz bir mermerde
işletelim adımızı...'

Veysel Toprak

Bunu Sen Yap

Kopar gökte asılı duran yıldızları,
Sal onları biçare aşıkların üzerine.
Aşkı ve sevgiyi onlar iyi bilirler
ve ihaneti ve terketmeyi de...

Kopar vücudumda asılı duran yüreği
at onu aşktan habersiz yüreksizlerin,
sevgiden yoksun zavallıların üzerine
ve aşkımı ve terkedilişimi de...

İki satır birşey yaz bir müsvedeye
ve beğen en güzel kurtuluş yolunu
ip mi, ilaç mı, O mu?
Ve yokoluşunu ve gidişini de...

ve ben yokum artık
ve sen yaktun zaten benim varlığımda

Sen aşkın tarifin de yaktun
ben ise aşkında

Git gidebildiğin yere
gelme artık gideceğim yerlere

Son nefesimde bile gelme aklıma be!

Sana varlığımda sunduğum aşkımı almadın ya
Şimdi sana bırakacağım yırtık bir müsvede...

Veysel Toprak

Büyülü Gözlerin

Bir çift parıldayan gözle başladı
sana tutsaklığım.
Sonra da arda arda gelen
ihanet haberlerin.
Ben büyülü gözlerinde buldum
bana adayacağın tüm güzellikleri.

Suretinde parıldayan zarif ay'ın
tüm parlaklığı varken
bana en derin acıları öğrettin.
Sevdim ellerini ve saçlarını
uzun uzun gidişini ve gelmeyişini de...

Veysel Toprak

Cinayet Zamanı

Kalk gidelim dostum buralardan
Adım celladların kirli ağızlarında
Her genç kızın yüreği benden sorulmakta
Bir yüreğin kavgasıdır benimkisi
Gözlerini göremedim saklandığımdan beri
Tedirginim, çaresizim, umutsuzum
Yıllardan kalan bu acı
bir şiir olarak yer alacak
zoraki hayatımın son sahnesinde
İniltiyeye dönüşen bir aşk var
şimdi yüreğimde...
Kendimi vuracak bir yer bulursam
hayatıma girdiğini anlayacak
Cüzdanimin içinden düşen
çizdiğim fotoğrafın ele
verecek beni.

Veysel Toprak

Çalınmış Umutlar

Ölüm! Ölüm! Ölüm!

Al bendeki ölü ruhu,
böyle taşıyamam onu
bana yalnız acı kalsın konu
ve son çektirdiğim resmin
soyut zamanların fonu
bütünleşsin...

Ama,
yok hayır
umut yığını beynimde
bir tek
mırıldansın
kanatlı şeytan
ve gömsün
geleceği
bedenime,
fakat ilkin
pazarlığını yapmalıyım
ölü ruhun...

Kuruldu masa
ve yapıldı pazarlıklar...

Ruha susamış ölüm,
beceriksiz sözleriyle
ruhuma ölümsüzlüğü kattı
ve taşlaşan kalbim
yaşama hazırlandı...

Şimdi duruyor canlılığım
ama nerede
ölümsüzlükten öte,
benim umutlarım...

Veysel Toprak

Çelişki

O sevgili artık yok orda;
o saçları kızıl,
o gözleri umut saçan,
o sevgili artık yok orda...

Yok orda o sevmeler,
yok orda o bekleyişler...

O kıskançlık yok orda,
o özlemek yok orda...

Varsa orda bir ben,
varsa orda bir hayalin...

O ben de yok orda,
o beklèmeler de yok orda...

Sen nerelerdesin, kim bilir?
İyi de ben nerelerdeyim?

Veysel Toprak

Çiçek

Bir aşk var,
vazgeçilmez.

Bir de yüreğimde bir çiçek,
kıpkırmızı.

Her taraf dağ başı, sarp kayalıklar...

Koşuyorum soluk soluğa,
taştan taşta çarpıyorum.

Ve can veriyor içimdeki çiçek.

Veysel Toprak

Çocuklar Ölmesin

İşler bütün güzelliğiyle
hayatın anlamsız yanı.
Herşeye öylece bakabilirim
ve herşeyi yorgun gözlerle kabullenirim.
Bir tek şeyi kabullenemem
o masum bedenlerin
toprağa verilişini,
çocukların ölmesine dayanamam.
Yıkırım bütün duvarları ve tabuları,
kabullenmem hiçbir şeyi,
kimsecikleri dinlemem,
katil olurum gerekirse.
Ölmesin yeterki o körpe yürekler
Dilerim o Allah'tan
olmasın artık savaş
ve gitmesin dünyadan
o güzelim çocuklar.

Veysel Toprak

Çok mu Zor

Ve büyür yüreğimde aşkın bir okyanus kadar.
Eriyip gidersin o koyu maviliğimde.
Yakamozlar seni bekler şimdi.
Seni alıp getirmek için bana.
Eğil dinle bu sesi, bu benim.
Loş bir ışıhta süzülen.

Tenin kokusu çekiyor beni.
O ışık sensin, yanıp sönen.
Peki o kadar zor mu beni farketmen?
Redler neden, o kadar zor mu gelmen?
Ansızın bir ateş basar, bilemezsin.
Ki sendedir her yokluk, her acı...

Veysel Toprak

Dağılan Hücrelerim

Çıkabilir miyiz bu gece seninle?

Aşabilir miyiz bütün engelleri?

Taradın mı saçlarını,
giydin mi en cici elbiseni?
Hazır mısın, hadi öyleyse
uzat elini...

Kokun nefesime,
gözlerin canıma,
aşkımız geceye
ve gece bilinmezliğe karıştı.

Hücrelerim her yana dağılmış sanki.
Bir kısmı göklerde, denizlerde...
Bir kısmı bu günü konuşuyor
ve bir kısmı yarını.
Yaşam ve ölüm kanuşuluyor.
Oysa yüreğim umursamıyor.

Ve şimdi dağılan yüreğimin,
her biri bir yerinde.

Kulak ver bana şimdi!

Beni milyon defa benimle çarp
sonra milyar defa arttır.
Beni o kadar büyüt ki;
seni tonlarca yürekle seveyim.
Olsun öleyim,
herşeyim gitsin yani.
Ayakkabılarım, kravatım ve yüzüğüm...
Birtak yüreğim kalsın seninle.

Veysel Toprak

Delikanlı

Dışarda acayip bir rüzgar;
delikanlı yaktı sigarasını.
Bu ilk sigarasıydı,
böyle havalarda.

Cüzdânında bir resim, resimde o.
Bedeninde bir yürek, yürekte o.

Dışarda acayip bir keder;
ne yana baksan sigara dumanı.
Ve taştan bu şehrin uğultusu,
sağır etmiş insanlarını.
Seslenme boşuna...

Bu nasıl şehir, şehirde o.
Bu nasıl ben, bende o.

Veysel Toprak

Derin Düşünceleri Yansıtan Gözler

Gözlerini dikince özlem dolu
Üstümüze iniverir barışçıl aşk yağmurları...
Lambalar tek başına kendi tehlikesiyle
Üstümüze eser bahar gibi tasasız ve özgür...
Şiir onun bedeni, görkemi ve gördüm dehasını...

Veysel Toprak

Destina

Seninle son konuşmada
ve son sözlerde
yüreğim eridi son bakışlarında.

Destina!
Tebessümün eksilmediği yüz.

Destina!
Parıldayan küçük yıldız.

Öylece sessiz
bakıyordun bana
bir ayrılık akşamında,
kollarımda iken.
Sonra
rüzgarın sesi kesildi
tatlı gülüşünle
o şehrin akşamında.

Destina!
Çaresiz bebek.

Destina!
Uyuyan Peri.

Destina!
Bizim umudumuz.

Veysel Toprak

Destina ve Ben

Endişeleniyorum.
Gün geçtikçe büyüyor,
bana benzeyecek diye
ödüm kopuyor.

Elinde uçurtmasıyla
Afrika'da, çöl sıcaklığında
onu görüyorum.
Gülümsüyor bana
bu bir rüya diyorum
bir ninni sonrası gelen
apansız bir rüya.
Ama aldırılmıyor
koşuyor bana
Destinam, perim

Minnacık ellerinden tutup,
kocaman yüreğine dokunuyorum.
Sonra bak dinle diyor
şelaleyi, rüzgarı ve böceği...
Biz çöldeyiz diyorum.
Çocuk: Sus diyor
ve bir damla yaş
süzülüyor gözlerinden
ağlamıyor, ama
buluşuveriyor bir damla yaş
Afrika'nın o kızgın çölüne.
Ardından bir çiçek bitiveriyor.

Onun çiçeği
pembe yapraklı bir çiçek.
Ben bir vazoya benzetirken
Destina onu bir
dondurma külâhına benzetiyor.

Sonra gülümsüyor
şimdi dinle diyor
ve ellerimi bırakıyor.

Tuhaf bir ses çınlıyor
şimdi kulaklarımda
matemsi bir müzik belkide:
'Seni görmek istiyorum
yüreğini aç
aşkını güçlendir'
sözlerini işitiyorum.

Bir an onu kaybettim
nerde perim diyorum
ve bir damla su
değişiyor yanağıma.
Gökyüzüne mi uçtu?

Bilmiyorum.
Uçurtması gökyüzünde
asılı durmakta hala.
Uzaklarda bir yerde
kimse anlamaz onu.

Ben deliyim
ağlarım o yoksa
yağmur olsun
yağsın üstüme

yok
ağlarım yine.

Bir rüyadayım
çok uzak ve
yakın bir gerçek.

Bir deli olsam,
o bir yağmur

Gelse de
beni alsa da...

Veysel Toprak

Dikkat

Sevgiliyi sevenin büyüklüğünü biliniz.
Sevgiliyi sevmeyeni sevgisizliğine yorunuz.
Sevgiliyi sevemeyene sevmeyi öğretiniz.
Sevgiliyi sevdiğini bilmeyenden kaçınız...

Veysel Toprak

Diyarbakır-1

Yalnızlığı Diyarbakır'ın, uzun uzun

Bazen mağrur, bazen solgun

Dalar, kalan hatıralara, geçmiş gecelere
anlatır her hali çıldırtan çilesini

Hep o ses kulaklarında: 'Beklemek! '
Diyarbakır'ın yalnızlığı büyük

Yeryüzüne sığmayan, yanıp tutuşan
kayan yıldızları umursamayan
o baş döndüren yalnızlık

Yılları kaldırımlarında büyütüyor
her dakikada, her yangında...

Veysel Toprak

Diyarbakır-2

Yine de yaşıyor bak bu şehir
aşkın gücüyle ayakta.

Aşıyor nice zamanları
umursamıyor artık yaralarını.

İşte şu çöptü temizliyor
geride kalan kötülükleri.

Şu yıldız saçıyor güzelliğini

Şu yaprak yeşilini,
Şu surlar büyüsünü

Değerli kılıyor mücadeleyi
güzel olan herşey adına.

Veysel Toprak

Dön Gel Hadi!

Seni sevmenin imkansızlığını seviyorum.

Mümkün değil mi?

Kağıtta yer etmiş kelimelerimsin.
Yüreğimden çıkarmak bir yana
şirlerime değin sinmişsin.
Oradan da çıkarıp atamam ya!

Seni düşünmenin sonsuzluğunu seviyorum.

Mümkün değil mi?

Unut artık,
imkansız seni unutmak.
Bin limanda, bir gemidesin
umurumda değil olasılıklar.

Anlasana; vazgeçtim herşeyden
Dön gel hadi!

Veysel Toprak

Duy Beni

Sensizim, kederliyim, biçareyim, yalnızım.
En iyisi sen buraya gel, burada kal.
Her an bir umutsuzluktur, sensizliğin verdiği.
En güzeli seninle o sonsuz heyecan.
Rüzgar yine deli deli esmeli.

Veysel Toprak

Duygular

Çekip giderim hayatınızdan,
günlük tavırlarınızdan
son bir defa olsun bakmam
masumiyetle örtülü yalancı pozlarınıza.

Kabullenmediğiniz, bir parçanız olan
bütün duyguları alarak yanıma
yetim bırakıyorum şimdi
sizi uzaklarda

Ve siz bir daha
rahat görülmüş bir rüyanın
özlemini çekerek uyanacaksınız
terkedilmiş yatağınızdan
her yanınızı ümitsizlik taşıyan
karıncalar çevreleyecek
tüm bunların onlardan geldiğini
kaybettiğiniz duygularınız olmadan
kabulleneceksiniz.

Veysel Toprak

Duysana

Bir şimşek çaktı birden,
silip süpürdü anılarını yaşamımdan
ve yalnız kaldım...

.....
ve yetim kaldı anılarım...

Anımsıyorum hala;
parıldadı ilkin
duyuldu 'sen' diye bir ses
çarpıverdi yüreğim
ve istekliydi bırakmaya beni ruhum...

.....
Boşuna...
Yorulduğum artık,
herşey bitti...
Bitti artık herşey...

.....
Artık bitti herşey...
.....Duysana!
Artık herşey bitti!

.....
Bu korkunç sözcük
minnacık kulağında
borozana dönüşsün
ve parça parça olsun
unutacağın ne varsa...

Veysel Toprak

Ekmek, Barış Ve Aşk

Çok pahalı olmaya başladı,
sorunlar...

Ekmek;
avutulmayan bir dul gibi
düştü
baygınca şiirime
ve bağışladım onu
son bir satır gibi
aç günlerimde...
-tatsız tören alaylarında-
bir bayrak gibi çektim
karanlık sermaye kulelerine...

Barış;
bir çiçek yaprağının zerafetiyle
insan ruhunu
inanılmayacak biçimde onarıp
çığneyip yutacak
karanlık görünümlü
pisboğaz
kanlı kasapları...

Ama aşk?
Hiçbir şey
yok edemez aşkı,
ne açlık
ne kasaplık...
Zira sevmesini bilen,
tanır gücünü
bu sözcüğün...

Veysel Toprak

Emi

Aşkına sürüklenen ben bir gemi,
sevdan deli etti beni,
eskimedi aşkın hep yeni,
sensizlik sarar her gecemi.

İşiten yok mu beni?

Bir hal oldu bana yeni,
vardır tek bir nedeni;
derin bir sızı giriyor içeri
istemem bu acı günleri.

Söyle bana dönecek misin geri?

Bekliyorum, gel hadi...

Veysel Toprak

En Mavi Yaşam

Senin birkaç kelimen,
sevgili bilinmeyen
değiştirdi yeniden ruh halimi...

Ölmüş olmayı tercih ederdim,
bedenimin yeniden hayat bulacağını...
Ama
düne göre...

Dün,
ölümü
büyük bir mutlulukla karşılayabilirdim.

Yine de
beni sevmediği doğruysa ruhumun
yarın da
ardına kadar açıktır kapıları ölümün...

Veysel Toprak

Esiriyiz Zamanın

Saatler karanlığı yok edecek...

.....
Gece yarısı,
durgun bir deniz gibidir şimdi...
Oysa kudururken deniz
uyanmışım,
yarıda kalmış rüyam;
tam da konuşurken -seninle-
en derin mevzuları...

Karanlığı saatler yok edecek...

.....
Gece yarısı,
cirit atıyor hırsızlar...
Oysa alınırken
gümüş çerçevedeki resmin
-mişil, mişil- uyuklamışım
tam da beklerken-seni-
rüyamda rüyana bağlanırken...

Ben
saatlerin karanlığı
yok etmesini beklerken
karanlık gündüzü yok edip
birbiri ardınca saatleri çevirmiş...

Veysel Toprak

Esmer Tenli Adam

Karşiki tepelerden çıkıp geldi,
bir esmer tenli adam ansızın.
Kapkara gözleri öylesine hüznü
ve kavrulmuş yüreği...

Bir esmer tenli adam geldi dağlardan, vadilerden...
Bir esmer tenli adam geldi yanında tüm korkularıyla
ve yarı baygın düşlerle...
Dağ gibiydi giderken o dağlara
ve şimdi darmadağın.
Yaprakları dökülmüş bir çiçek gibi
yalnız ve solgun.

Bir esmer tenli adam geldi uzaklardan
diyorum sizlere.
O güzelim koyu saçlara
nasılda ak düşmüş.
Ya o öpülesi yanaklar;
kavrulmuşta
çorak çöle dönmüş.

Bir de sigara yakıyor bakın hele
üstelikte tedirgin.
Yakıyor parmaklarını,
bir telaş bir heyecan.
Onu bu dağlar bitirdi.

Veysel Toprak

Ey Dünya

İhtiyar bir hayalet gibiyim,
bu gamsız saatlerde;
geri gelmeyecek saatler.
zaten kalmadı güzelliği
eski çehrelerin.

Ben şiirim
sen şarkısın
o bir resim
ve biz bir heykeliz
unutulan ve sonra hatırlanan
öylesine parlak bir yalan
ölümsüz ve bir o kadar da süslü.

Çok ağlamıştık
son testiği taşırdık
kaçıncı yüzyıldaydık
şimdi sırada ne var
hangi savaş
hangi savaş artığı barış
utancımız büyük
gözüm çoktan millendi
Yüz karāsısın be ey dünya!

Veysel Toprak

Ey Yıldız

'Yıldızlara bakıp seni anıyorum'
Ömrümü al ömrüne kat
gençliğimi çal ki
ihtiyarlığımda anayım seni.

Herşeyimi al götür
yani sevincimi
yani yüreğimi
beni yaşatan ne varsa
al senin olsun
sevgi adına fakir yıldız.

Al tüm bunları
ve yaşat kendini yaralı yıldız.

Ne beni sen anladın
ne de seni bir başkası.

Sonu olmayan karanlık yollarda
aşkın fenerisin sen ey yıldız.

Sende aranılan duygudur bulunan
ne bir çift gözdür istenilen
istenilen ve bulunmayan
sensin ey yıldız

Sende günlerden birgün
kayarsın be yıldız
tek dileğim
seni bulmak olacaktır ışığı sönmüş
beni anlamayan zalim yıldız...

Veysel Toprak

Formül

Ektiğin sevgiyi büyütmeye bak.
Fethettiğin kalbi doyurmaya bak.
Sıkıntı vermeden sevmeye bak.
Sevgiliden yoksun olmamaya bak.

Veysel Toprak

Gariban

Pencereden nazlı yıldızlar görünür,
baktıkça hüznlenirim, efkarlanırım...

Sığmaz odaya yalnızlığım, sığmaz...

Dayanılacak gibi değil dostlar,
ben yıldızların aşığıyım.

Gökte bir milyon yıldız;
biri yanıp sönüyor durmadan,
karanlık gecelerin en karanlığında.

İşte öylesine garip bir adamım...

Veysel Toprak

Gel Yeter

Sen gelinceye dek
açık kalacak pencereler, kapılar.
İntiharı bekleyen biri gibi,
seni bekleyeceğim gecelerce.

Bu derin yalnızlıkta
ışıkları söndüreğim,
kalp ışığın girsin diye.

Korkuyorum uyumaktan,
gelirsen göremem diye.

Biliyorum,
ergeç gireceksin bu kapıdan içeri
belki yıllar sonra...
Ama sonu olacak bu bekleyişin.

Ve o an geldiğinde
durabilir kalbim,
çıldırabilirim sevincimden,
öldüğüm gün bile olsa...

Veysel Toprak

Gelsen de Boşuna

Şu yarım kalmış şiir,
şu beynimdeki uğultu,
şu içtiğim son sigara...
Ürettiğim bu umut boşuna!

Son bir kez görebilmek seni,
ah bulabilmek seni ah,
görmek seni geceye inat...
Neye yarar ihtimaller boşuna!

Giderek büyüyen
ve bende can bulan,
sevecen ellerini bekleyen...
Beni kuşatan bu sevgin boşuna!

Cadde cadde, sokak sokak
yorulmadan, bıkmadan
ve hiç yıkılmadan...
Seni aramak boşuna!

Gizliden gizliye,
sen incinmeden
ve farkına bile varmadan...
Hatıraları yaşamak boşuna!

Ben yokum artık,
bu son seslenişim
ve son yıkılışım...
Artık gelsen de boşuna...

Veysel Toprak

Gerekçe

1-
Sesim duyulacak birgün
ama sana değil...
Yüreğimdeki ok küflenecek
ama sendeki ok değil...
Semadaki yıldız kaybedecek parlaklığını
ama bendeki ışığın değil...

2-
Sesim duyuldu
kapatmışsın kulaklarını (ne yazık!)
o narin parmaklarınla...
Yüreğin kokuşmuş canım
kaba hat okta değil...
Hiç deneme boşuna
bu halin gitmedi hoşuma.
Çare yok
alacağım seni,
kalbimin boşluğuna...

Veysel Toprak

Görsem Seni

Dinle sevdiğim bu haykırış sana!
Sen sevildiğinden beri,
tadı bile yok yalnızlığın,
tek ilacısın varlığımın.

Hele bu saatte herşey daha bir buruk,
inanacağım son bir tesellim bile yok.
Sadece kapanan bir perde,
hiç beklenmeyen son bu olmalı.
İşte ölüm bu, yeni bir hayat belki de...

Belki yeni bir buluşma vesilesi.
Bir daha görsem seni,
şu son dakikalarda
eser kalmayacak,
ne benden ne pişmanlığımdan.

Veysel Toprak

Gözlerinin Tesiri

Bu seni özlediğim kaçınıcı dakika ya da saniye bilmiyorum
Her geçen saniyede artan özlemim,
korkarım artan grafiklere taş çıkartacak...
Hangi sığınağa, hangi çadırda yaşamalıyım ki
unutabileyim o bir çift gözü.
Zamanla ters orantılı sevgim veriyor ele
nerde bir şimşek çaksa, o gözlerindir derim
beni korkutan, esir eden tesirinde kalırım.

Veysel Toprak

Haber

Senden haber geldi sevgilim...
Oradan...
Ta uzaklardan...

Gözlerin buğulu buğulu...
Buruk, yüreğin buruk.
Yalnız, biraz ağarmış saçların...

'Yaşlandım! ' dememişsin.
Yaşlanmadın biliyorum...
'Unuttum! ' dememişsin.
Unutmadın biliyorum...
Hep o resimdeki, eski ben'e bakıyormuşsun.
Gülerek...
Ama yok, sadece gülümseyerek, gözlerinle...
Yüreğinde hala bir yara varmış;
üstelik taze...

Gözlerin buğulu buğulu...
Buruk, yüreğin buruk...
Yalnız, biraz ağarmış saçların...

Veysel Toprak

Hayat

Sevgilim kollarımda;
günler kısa, yıllar uzun...
Ölüm kuruyan gözyaşlarımda;
yıllar kısa, günler uzun...

Veysel Toprak

Hayat Bir Oyun

Ağır ağır geçiyor seneler,
dürmüş gıcirtılı zemberek.
Unutulduk mu yoksa,
unutulmuş bu zamanda.
Son aşkta terketti bizi,
kalmadı tanıdık bir yüz
ve gölgeler yanmakta alev alev.

Dünyalara sığmayan yalnızlığımda,
yer kalmadı Tanrıların en büyüğüne.

Bütün hürlüğümle cihanı dinliyorum.
Sussun ömrüm, kesilsin bir bilet.
Güzergah ister cennet, ister cehennem
sönsün ışıklar, insin perdeler...
Yeter artık bitsin bu oyun.

Veysel Toprak

Hazin Son

Belli değil nasıl yaşadığımız
bir günlük neşemiz
ve alabildiğine sefalet.

şehirler ve insanlar
şehirler,
hep o bildiğimiz gibi
yıkık ve küskün maziye
insanlar,
hatıralara şkretmekte
onlarla uyuyup
onlarla yürümekte

Çaresiz bir veda kalplerde
sevaplar ve günahlar korkusu

Lezzetsiz bir gençliğin
binbir üzüntüyle
toprağa ulaştığı
hazin bir bekleyiş

Veysel Toprak

Hazine

Bir Şey ki syleyemesem de,
anla bunu gözlerimden...

Bir Şey ki yapamaŐam da,
anla bunu sessizliğimden...

Çünkü sen...
Şen sevgili;
kaybedilmeyecek bir hazinesin...

Veysel Toprak

Her Yerde

Sevgili, beni mahkum edeceksin kendine...
Azaptasın, bilmiyorum hangi yerde?
Bulunmadığın yerde yaşanmaz...
Gerçi bulunmadığın yer nerde?

Veysel Toprak

Herşey Yeniden

Hergün yeniden sevmek seni...
Ne iyi...
Hergün yeniden büyötmek seni...
Ne güzel...
Bıkmadan, yorulmadan, usanmadan düşünmek seni...
Ne hoş...
Dinle sevgili!
Ben, yine bilesin diye herşeyden vazgeçmişim.
Şimdi yeni delilikler yapmam lazım...

Veysel Toprak

Herzamanki Sen

Bazen çok şey mi istiyorum bu hayattan?
Bir kitap, bir ev, bir köpek ve bir de sen
Tabi ya bir de sen olmalısın
yüregimin en vazgeçilmez konuğu
beklenmedik misafir, yazılarımın ilhamı,
şiiirlerimin mahlası...
Okuduğum kitapların baş kahramanısın
bulamıyorum, nerelerdesin?
Bu kaçınıcı bekleyişim
bu kaçınıcı şiiirde seni anışım
Söyle hadi duyabiliyor musun beni?
Bu haykırışımı şiiirlerimde
uzaktan uzağa okuyor musun?
Kahroluşum seni mutlu ediyor mu?
Susma konuş hadi
herzamanki gibi seni orada bekleyeceğim.

Veysel Toprak

Hür Bir Dünya

Hür değil
Dilenciler, sakatlar, körler
göbeğini sıvazlayan patron
kurtlar, kuşlar, balıklar
Neden mi?
Hepsinin hazin bir şiiri var
açlığa ve yokluğa esir
beyinler, bedenler
ve satılmış yarınlar
ve satılmış düşünceler
sırtlarında taşınan
anlamını kaybetmiş bir ömür.

Hür olmalı hayaller, yaşamlar
bembeyaz olmalı karanlığa inat

Karanlık mı?
Çok uzun sürmeli

Karanlık ölümden beter
akşamlar sükut etmeli seninle
ve ümitle bekle
yarın doğacak güneşi.

Veysel Toprak

İhtiyacım Yok Sana

1-
Git hadi...
Ağzımı bıçak açmayacak...
Yakarışlı bir çığlık bile
kopmayacak yüreğimden...
Maviyi unutan gök gibi
delik deşik göçmen ellerde
son çareyi arayacağım...
Bekleme sen,
ihtiyacım yok sana!
Yap istediğini
kurtuldun zincirlerden
kanatlan artık
yıldızlara
ve bağla beni
kuyruklu yıldızlara...

2-
Unutacağın ne varsa
bu odada bırak
ve git
ama ne varsa;
kurutulmuş bir çiçek,
bir tarih,
bana dair ne varsa bırak
ve sana dair ne varsa al git
istemem
kokun bile
bir büyü gibi girecek aklıma...

3-
'Gidiyorum,
şimdi sevinebilirsin...'

4-
Ve ben koşmak istedim o an
ve inandım düştüğüne ruhumun
dibi olmayan bir uçuşuma.
Kuşkumu öfkeme katıp
korkunç sözcükleri
usumun lavında eritip
insanüstü bir büyü ile
bir gökkuşağı yaptım,
geri dönebilmen için...
Boşuna...Boşuna...Boşuna...

4-
Bir...İki...Üç...
İlkin aşkımı çiğnedin.
Şimdiyse deha'mı...

5-
Dört...Beş...Altı...
Taşadığın yürek mi?
Ama ne katı?

6-
Yüreğimi çalan sen,

soyup soğana eviren
ve bir bayram gibi süslenerek gelen
ve
ve bekle ziyaretimi,
bir Şiir çarçabuk
alıp getirecek seni...

Veysel Toprak

İlk Defa

Bir gün düşünürken seni,
delireceğim ansızın.
Sonra
hiç durmadan koşacağım
bana bakacak meraklı insanlar.
Kim bilir o anda
sen nerede olacaksın.

Bir yandan koşacağım,
bir yandan bağıracam.
Ama hiç durmadan,
arkama bile bakmadan.

Derken karanlık çökecek,
ben herhangi bir sokakta
sen evinde olacaksın.
Gözlerin, beni getirecek yollarda
Kulağın, sana okuyacağım şiirlerde olacak

Halbuki gelmeyeceğim,
boş yere bekleyeceksin.
Saniyeler, dakikalar ve saatler geçecek,
gelmeyeceğim.
Sen ilk defa uyuyacaksın
şiirlerimin özlemini çekerek.
Ve ben ilk defa uyuyacağım
bir hastane morgunda.

Veysel Toprak

İnanmam

Beni terk ediyorsun, öyle mi?

Artık buluşmayacağız, öyle mi?

Ayrıldığıımız bilinmeyecek, öyle mi?

Sıkıntılar bitecek, öyle mi?

Sahi mi?

Veysel Toprak

İstasyon

Amaçsız kaçınıcı yolculuk bu ey dost!
Hangi ıssız istasyonda beklemeliyim seni
Nelerle karşılamalıyım
hangi elbiseyi giymeliyim
ve hangi beni sunmalıyım sana

Bir özgürlük istasyonu kurmalıyım
vagon vagon kelimeler taşımalıyım
Bu kelimeler sana değil
aradığım dost'a bu defa
Uzaklaştın ve kaçtın bu istasyondan
Dirilmelisin yeniden
ne yeni bir ayrılık ne de gözyaşı
Bilmelisin
Katlanamam bu defa...

Veysel Toprak

İyimser Şiir

A-

İyimser bir şiir yazacağım...

Kelimeleri,
sanki tapınacak şeymişcesine...
Ama beni
çarmıha germeyecekçesine
tevazü dolu...

Ve insanlar
-bu sadece bir fantezi-
çiçekler atacaklar ardımdan...

Usumu doldurmuş,
donmuş kelimeleri
yağlarımı yakarak ısıtacağım
ve üstelik alay edeceğim
gelecek yüzyılların,
geciken bilim çağına...

Gelin öğreteceğim size
-haddim olmadan-
zaten yüz çeviriyor,
dudak büküyor,
hastaneler gibi bayat
boy vermeyen
aklaşmış
moruk bu sanat...

B-

Aşılı duruyor,
ağır tümcelerin ortasında
kentler,
sivrisinekler,
kaygılar,
devler,
acılar,
bizler...

'Kentler sivrisineklere emanet! '

'Kaygılar gittikçe devleşmekte...'

Ve bize acılar...Ah bu acılar;
sivrisinek iken devleşen acılar...

C-

Şimdi durdum.
Yazdıklarımı baştan okudum...

Durdum!
Dur-dum!
Dur-du-m!

Bu olmadı,
yani iyimserliğe hiç benzemedi...
İsterseniz-
İyimser bir şiir değil bu deyin...
-Bağışlayın-
Sizin gibi
benim de
sonsuzluk önümde...

Veysel Toprak

Kadar

Sevgim kadar gencim...
İhtiyarlığım kadar ihtiyar...

Sizlere güvenim kadar gencim...
Korkum kadar ihtiyar...

Gençliğe umudum kadar gencim...
Ölümüm kadar ihtiyar...

Veysel Toprak

Kanserli Çocuk

O limana ulaşmak istemiyorum,
batmak istiyorum sebepsiz yere en dibe.

Bu sınırsız karamsarlıklar niye?

Yitirmekten mi korkuyorsunuz beni?

Hayır! ! !

Umutları olan ben,
yitirmedim daha kuvvetimi.

Ne oldu sizlere?

Anne, baba ve dostlarım
Nerede o iyimser düşleriniz?

Bir şato kurdum zamanında
o yüce sevginizle.

Şimdi siz o değilsiniz sanki,
sanki bir şey var sizi inciten.

Merhametsizce her yanıma saran şey de ne?

Kocaman bir çaresizlik ve soğuk,
çok soğuk, ısıt beni anne...

Anne, biliyorum. Bir ölü var.
Ama kim? Niye?

Uç diyorsun baba. Nasıl?
Kanıadı kırık bir martıyım.
Ölüyüm çoktan, yenildim.
Bir tümöre, çaresizliğime...

Veysel Toprak

Kaybettim Dememiş

Aşk...Aşk...Aşk...(...sessizce söylendi, içini çekerek...)
Almıyoruz aşk...
Yok, zaten...
Aşk veren...

... ..
Giden kim? (...ansızın bir hayal bürüdü etrafı...)
...maalesef O! ...
Kim O? ...(anlamamış gibi sordu...)
(...önce sustu...bu nasıl bir muştı...sanki bir düştü...)
Biten bir aşk! ...

... ..
(...bu cevaba güldü...ama dayanamadı, üzüldü...)
Hayır! ! !
Giden O!
Biten...
...bir aşk değildir...

... ..
(...gün geldi...adam öldü...sevgili ardından öldü...)
O, büyük...
Büyük bir dövüşçü...
O bir savaşçı...
Yanmış, bir güneş halinde...
Üstelik hep sevmiş...
Ama...ama...Kaybettim dememiş...

Veysel Toprak

Kayboldu Sevgili

Çok uzun bir mevsimin başlangıcında,
nereye koşmalıyım şimdi, hangi diyara,
hangi sinemanın salonuna, bilet gişesine...

Bu şehri aştı duygu yüklü bulutlarım,
ulaştı kutuplara kavurucu sıcaklığın...
Yüreğin kimin elinde şimdi, emniyette mi?

Kurumuştur göz pınarların, susumuştur içindeki aşk...

Kayboldu sevgili,
ne yapmalı, nerede oturup ağlamalı şimdi...

Veysel Toprak

Kızım Hicran'a (1)

Adını doğumunu beklerken koydum hicranım, kızım
biliyorum babanı böyle görmek istemezdim canım kızım...
Doğumunda yakmıştım ilk sigaramı
heyecenla içime dolan duman sevginin müjdecisiydi.
Yanına almamışlardı da beni, ağlayışını kapı ardından
gelen melodilerle gözyaşlarım birleşmişti
Durmadan volta atarken seni çizdim, geleceğini çizdim
boş hastane koridorlarında...
Ve şu an annenin çığlıkları kulağımda hicranım, küçük dünyam.
Yanıma yaklaşan bir hemşire müjdeledi seni bana,
odaya girdiğimde işte bu benim kızım dedim
yorgun ve bitkin karıcığım...
Kıymaya öpemedim seni hicranım, kıymetli öpücüğüm...
Annen gibi kokuyordun seni kokladığımda,
melek gibi bakıyordun babacığın, ben geldim baba diye
sessiz çığlıklar atıyordun getirdiğin umutlarınla.
Evimin ansızın konuğu, davetsiz misafirim canım kızım...
İlk eve gelişinde biraz hayal kırıklığına uğradın, biliyorum
kusura bakma etraf dağınık, ama bak sana bir yatak aldım ki
üzerine yüreğimi örteceğim.

Veysel Toprak

Kızım Hicran'a (2)

Bıaktım artık işi, sakallarım karıştı saçıma
halbuki sevmezdin sakallarımın uzamasına
öpemezdin beni ağlardın.
Bir ağlayışına dayanamazdım bir de iş dönüşü
beni kapıda bekleyişine...
Kendine görev edinmiştin
benden evvel uyumayı ve uyanmayı.
paylaşamazdın beni, anneni kıskanırdın da
bizimle uyumak isterdin.
her gece bir bahaneyle damlardın odamıza.
Senin bahanelerin bitmezdi benimse sana olan sevgim.
Minnacık ellerinle sarılırdın bana, ninniler anlatmamı
ve uyumadan önce mutlaka öpülmeyi isterdin Hicran'ım
Ençok pembe elbiseli bebeğini severdin,
baba bu da benim kızım derdin, adını şeker koymuştun
şeker ile şu oyunu oynadım, şeker bana bunu dedi
şeker seni seviyor baba, şeker şeker istiyor baba...
kendi şekerliğini bebeğinle anlatırdın hicranım, şeker kızım...
Seninle dolaştığımız parklarda, koşarak baba deyişini,
gülerek oynayışını hep görebilmek umuduyla
zamanı durdurmayı isterdim.

Veysel Toprak

Kızım Hicran'a (3)

Haberini alır almaz koştum, ciğerparem.
Nasıl da görmezsin arabayı, nasıl da dikkat etmezsin,
Niye ağlıyorsun karıcığım, bak kızımız sadece uyuyor,
ne de güzel uyuyor...
Keşke duyabilseydin babacığın; biliyor musun
doğumunu beklediğimiz hastanedeyiz.
Saatlerce şu koridorda bekledim seni,
şimdi ise yaşama mücadeleyi bekliyor baban.
iyileşecek, şeker'inle eskisi gibi oynayacak
ve yine birlikte uyuyacağız.
Karıcığım, lütfen sevin sende, ağlama artık,
bak birşeyi yok kızımızın, ama;
neden herkes ağlıyor.,
neden herkes delirmem için çaba sarf ediyor.
İşte bak o geliyor, hicran'ı bana müjdeleyen kadın
evet o beyaz önlüklü kadın, buraya yaklaşıyor.
O melek yüzlü kadın gözyaşlarıyla belliki
kabullenmemiş birşeyleri, çünkü içindeki isyan
gözyaşlarıyla dışa savrulurken, dünyayı yararcasına hıçkırırken
bana ancak birkaç kelimedede anlatıverdi.
İki kelimedede bitirdi hayatımı, söndürdü ateşimi...
Müjdecî kadın seni meleklerin aldığı söyledi hicranım..
Senin olmadığın şu taş yığınına ev denilmiyor talihsiz kızım...
ocağımız ısınmıyor artık, götürdün ateşimizi
ve aziz olan herşeyimizi...
Yatamıyorum geceleri senin uyuduğunu görmeden,
gidemiyorum işe senin uyandığını görmeden,
annen kilitlemiş odasını, korkuyorum hicranım,
onun da beni bırakıp yanına geleceğinden,
şeker'in ile birlikte senin odadayım,
herşey tam ve herşey seni çağırıyor,
bu senden ayrı olduğumuzun 21.günü
Hicranım, canım kızım...

Veysel Toprak

Kirlenmişler

İçimde ne bir yıldız, ne yaşama zevki...
Bütün kapılar kapalı biri açık.
Renkli aşkım soldu, kirlendi işte.
Atın bir paçavra gibi sevgimizi.
Hani sevmiştim üstelik.
İndi üzerimize karanlıklar.
Merhamet artık, yıkayın yıldızları...

Veysel Toprak

Kocaman SEN

Şiirimde bir cümle, cümlede sen.
Cümlenin içinde bir satır, satırda sen.
Şiiri yırtıp attım, çöpte sen.
Çöpçü poşeti açtı, poşette sen.
Çöpçü denize attı çöpü, denizde sen.
Balığa çıktım, oltayı attım denize
çekmeğe başladım, oltada sen.
Bu nasıl bir şans, bu nasıl bir iş.
Kağıt elimde, ıslanmış bir hayli.
Şiir silinmiş, satırlar gitmiş
geride okunaklı tek satır, SEN.
Bir yanda sen, öbür yanda sen
Nereye gidersem gideyim, orada sen.

Veysel Toprak

Kocaman Yalan

Çaresizlik;
aşık olduğunuz anda başladı.

Karanlık;
içinizdeki saflıkla beraber bastı.

Sevinciniz;
bir kıvılcımla yaktı heryerinizi

ve son olarak

Gözyaşlarınız;
bir fırtınanın getirdiği müjdeyle
boşalır.

Tüm bunları sevmiştiniz bilirim.
Herşey
aklınıza ve düşüncelerinize
sığdıramadığınız
Herşey
şahidiydi ümitsiz aşkınızın

Anladınız ki
bir yalanmış
bir rüyamış
acılarınız ve gülüşleriniz...

Veysel Toprak

Konya'da

Seninle ne iyi geçti günlerim.
Kısa bir zamanda büyü gibi sen,
karanlık ömrümün ötesinde bir fener,
tek sevgili ve arta kalan tek hatıra.

Unutulur mu derin sevgin
ya dakikalar seninle bahtiyar.
Dünyada olmak gönlümce olmasa da,
seninle değer her saniye
gecenin bir vakti de olsa.
Ve bin defa ölsem ve geri dönsem
tekrar, tekrar isterim günlerimin
Konya 'da seninle geçmesini.

Veysel Toprak

Ladan+Laleh=? ...

Çok uzaklardan sesleniyorum,
çok uzaklardan...

Çaresizlikten
ve bir o kadar da acizlikten,
uyuşan bedenimle
gülümsüyorum
gülümseyen resminize...

Kaç kerre doldu boşaldı gözlerim
derman olsun diye sürmelenmiş gözlerinize...
Fakat ne çare?
Bugün son günü yolculuğunuzun,
-belki de yeni-
yeniden doğarak karışmak
uçsuz bucaksız
kurşun gibi erimiş çamurlu sulara...

Şen ey Ladan!
Ölümün menziline ilk yakalanan,
umudunu bir zırh gibi kuşanan,
avukatlığın bile daha başlamadan
bol sıfırlı teknolojinin elinden kayan...

Ya sana ne demeli Laleh!
Hep Ladan ile bakışmak isterim derdin.
Sanmıyorum baktığını - ölüm anında-
Ladan'ın ferî sönmüş gözlerine...
Ve bu karabasanlı gündüz rüyasına
kükreyen bir kahkaha ile mi
dikildin ölüm meleğinin karşısına...

23 dakika geçti
dostluğumuzun üstünden
ve bilmem daha kaç zaman kaldı
avuçlayıp, avuçlayıp nemli toprağı
yüksek sesle dertleşmek,
yüzüstü uzanıp
seyreder gibi öpüşmek...

Ey benim
ağlayan bir bulutun
kıvrımında unutulmuş ikizlerim...
...sizleri özledim...
Korkmayın,
şakağımdan yüreğime fırlayan beynimi,
dizginlerim...

İşte,
burada milyonları ilgilendirmeyen bir son...
Ve son sahne...
Yatakta iki hanımcık,

uzanmış? ? ?
Bir ameliyathane mi?
Öyle ama pek modern değil.
Kimıldamayan iki beden, iki kıvılcım oku...

Bu bir şiir Ladan ve Laleh üstüne...
Sizi ilgilendirmez! ...
Koşun oraya, uzanmış yatıyorlar.
Ama en kötüsü
insanlar esner: ' Ne zaman oldu? '
Dedim ya sizi ilgilendirmez! ...

Sayın insanlar
saygın insanlar
kökünü kazıdığınız gelecek yüzyılları
ben kafatasımla suluyorum...
Ah bir bilseniz
nasıl ışılıyor daha şimdiden
çimenlerim....

Veysel Toprak

Lanetli Kadın

Bir...

Ve ardından gelen?
İki...

Şurasını bekliyor
Üç...

Umutsuzluk umutsuzluk üstüne...

Ne bekliyorum?

Sadece bağırarak istiyorum...

Kaygı bir yanda,
öfke ötede bir yerde
ve beyne gömülen bu delilik...

Bilmiyorum içimdeki inlemeleri...
Ama ağlasam
yavaş yavaş ağlarım, tadına vararak...
Ses duyulmaz...İçimdeki ben ölür...
Ve tanımadığım biri
bana bakar,
uzaklığı ölçmek ister...

Bir kadın bu, devce duruyor orada
her haliyle binlerce yalan...
Fakat ne zarar
bedenimden değil, ruhumdan uzak...

Hey sen, ruhu boş ve çıplak sen
al götür şu lanetli kadını...

Veysel Toprak

Mak'larla Kaybolmak

Kağıt, kalem ve bir de yüreğim
kağıdı boşver, seni yüreğime yazıyorum.

Kalem kırık ve yüreğim paramparça
seni celladım tayin ediyorum.

Seni hep düşünmek
ve yanın da hiç konuşamamak.

Arzulamak, aramak, görmek
ve çaresizce bir duvar dibinde saklanmak.

Seninle doğup seninle ölmek
ıslak gözlerimle kurumuş yüreğine dokunabilmek

Mutluluğun için mutsuzluğumu
mutlulukla karşılarken
mutluluğunu başkasıyla
paylaşmak isteyişin
ve beni kahredişin.

Geç kalmayacağın o an'a dek
beni anlayabilmen için
ben hep buruk yüreğimle
kırık kalemimi
hüzün şiirleri yazmakla tüketeceğim.
Bekliyorum...

Veysel Toprak

Matematikçi Arkadaşıma

Daima sonsuzlukta ararım onu
belirsizliklerle savaşır
ona sevdami ulaştırmaya çalışırım.
Onunla geçen süreyi
onsuz geçen süreye oranladığımda
ona olan sevgimin
sevgi katsayısını bulmalıyım.

Onun hasretinden nice denklemler bulup
çözmesini beklerim
ve o an belirsizliklerle dolu olsa da
birgün telefonun çalışıyla
denklemlerin çözüme kavuşup
irkileceğim günlerle bir aritmetik dizi oluşturmalıyım.

Telefonun çalışından anlarım
arayanın o olduğunu.
Buluşmamız gerekiyordur
ve buluşma yeri
camlı köşkler ya da kent sinemaları seçilmelidir.
üç, dört, beş üçgeni gibi ani telefon görüşmemiz
yerini el ele tutuşmalara bırakır.
Saatlerce karşılıklı bakışır
Birbirimiz için dokuz bilinmeyenli şarkılar söyleriz...

Veysel Toprak

Mektup

Kahvaltımı yeni bitirmiştim,
postacı kapıyı çalarken...

Yalnız, düşüncelerini değil
kendini de yollamışsın mektubunda.
Acılarının timsali iki damla yaş
mektubunun sağ alt köşesinde
ümitsizliğini ele veriyor.

Varlığının müjdeleyicisi bu mektup
hazin rüzgarlar estirdi,
en ücra yerlerime...

Zaman seni almıştı benden
seneler önce...
Işıklar sönmüş, son perde çoktan inmişti.
Ne matemsi bir hava
ne de ağlatan bir veda vardı,
seni kaybettiğim o anda...

Bir cihanı dinledim.
bedensiz ruhlardan
ve bedene sığmayan ruhlardan.
Yalvardım karınca'ya, kuş'a, Tanrı'ya
seni gördüler mi diye...

Sessizliğe boğuldum, ruhum karardı.
Asr'a bedel dakikalar yaşadım....

Tüm anlamsızlıklara çare oldum,
anlamsız gidişin dışında...

Bizi büyüten hayallerimiz vardı.
Sana şiirler okurken,
mutluluk parıldardı gözlerinde...

Bende ümit, sende arzu...
Bende şiir, sende mavilik...
Bende aşk, sende sadakat...

Tükenmeyen ve bizi biz yapan
düşüncelerimiz vardı.

Sen koca dünyada tek sevgiliydin,
tek aşktın, tek anıydın
bütün benliğimde, şiirlerimde...

Peki ya şimdi
ya şu an karşımda duran
şu satırlar, şu ürpertici kelimeler
şu yalvarış yüklü satırcıklar...

Kaybolan saatlerimi, acılarımı
içimdeki şeytan'ı ve Tanrı'yı
öldürmeyen, başarısız intiharlarımı
unutturacak mı?

Ne anlamı var?
Söyle neye yarar,
gönderdiğin mektubun...

Yıllar önce imzalanmış bu ferman
şimdi mi ulaşmakta?

Yalvarma artık boşuna
acı daha güzel artık,
ölüm daha yakın bana...

Bir dünya gördüm gözlerinde
acı dolu, kapkara...
Beni bir sonsuzluk bekliyor artık
ümitsizlik dolu, sensizlik dolu, acı dolu...

Veysel Toprak

Mezarlık

Bugün bütün randevularınızı iptal edin.
Mezarlığa gidin.
Yanınıza bir ekmek, bir sıcak çorba
ve bir testi su alın.

Evinizi ve yaşayan sevdiklerinizi unutun!

Korkmayın bakın etrafa,
bakın hadi nedir gördükleriniz?

Tut ki misafirisin, zamanda uyuyanların.
Su ver susamışlara,
hayat bulsun çatlak dudaklar.
Aç mideler bayram etsin,
üşüyenler çorbanla ısınsın,
sıcak eller, ayaklar olsun.

Hani ölmüştüler o kanlar, o gözyaşları.
Nerden çıktı bu ezikliğimiz,
bilmediğimiz, görmediğimiz nedir?

Belki biz uydurduk,
bu modern yalanları.

Oysa ergeç bir ses 'Yoksunuz artık! '.

Veysel Toprak

Murada Ermesin Bu Yürek

Sonra...? Senden sonrası ne zordur bir bilsen...
Eğer bu bir ceza ise
Hasretinle öldür...
Eğer yaşamak bir mükafat ise
Ruhumu küle döndür...

Kapanmasın içimdeki gizli yara...
Uçurumdan boşluğa bakayım sen diye.
Baş dönmeden, bir dua gibi derinden...
İbret olsun diyerek öteki...
Leylalara...
Aşıklara...
Yalnız gidilecek bir sarp uçurum var diye...

Veysel Toprak

Mutluluk Şiirleri

Şunun şurasında
ya da
kuytuda köşede
ne kadar ömrümüz ve paramız kaldı, kim bilir?

Yok üzölmeyin hiçbir şeyiniz olmasa da
siz bu şiiri, mutluluk şiirini
bulmuşsunuz ya,
siz ona bakın!

Bazı satırlarımda coşacaksınız belki de,
arasıra yorulursam işgüzarlığımdan değildir.

Hepimiz nice yollardan,
nice çileli yıllardan geçtik.
Ben 1981 kasımında geldim buraya
daha gelirken rakıya zam gelmiş
öyle söyler babam efkarından
aslında hiç renk vermeden gülümser
veresiye sayfası kabarsa da.
Ne zaman biçareliğini görsem
gülümser kaybolduğumu görene dek.
Babaların bence en iyisidir.

Nasıl satın almış babam bu evi
hep düşünmüşümdür.
Bir salon, dört oda ve banyo, tuvalet
kaç metrekare diye sormayın
kendi mülkümüz nasıl olsa, neyleyim.
Kaloriferli değil elbet
sorun değil
odun, kömür idare eder
ısınıyoruz işte
dedim ya mutluyuz.
Ama ne yalan söyleyeyim
odamın kaloriferli olmasını isterdim,
tabi duymasın babam bu egoistliğimi
üzölür sonra
üstelik kulağımda hep o sihirli sözleri
'Gönlümüzce olmasa da herşey
yine de koklamaktayız özgürce havayı'
Kısaca neylersiniz memnunuz evimizden.

Kendi odam var elbet
bazen şirin bir çalışma odası,
bazen yemek, bazen yatak
sakın ha kızmasın saygıdeğer psikologlar
memnunum gayet odamdan
ve dört duvara yansıyan ruh haletimden.

Salonumuz çokta küçük değil
kardeşlerimin resimleri sarmış her yanı

bir yanda Cin Ali ötede Kıraç
bazen onlara baktıkça
rahatlıyorum ne yalan söyleyeyim.
Sonra alabildiğine kitaplar ve eski plaklar
ninemin mirası o güzelim plaklar
onları gördükçe yanımdaymış sanki
bu evde hep var gibi
saygın elleriyle okşasın istiyorum
kıvırcık saçlarımdan.

Mutfağımız azıcık karanlık
ama oldukça geniş
bayılır annem o desenli fayanslara
onu hep mutlu görmüşümdür orada
iç açıcı bir mekan doğrusu.
Dedim ya büyük şans, çünkü mutluyuz.

İki balkonumuz var
bakkala bakan balkonu severim en çok
nedendir bilmem?
Belki de yetmişlik Fadile ninenin
bakkaldaki çalışma hırsındandır.
O bir yanda güller bir yanda
çok tatlı bir nine
inanın her renk var suretinde
cennet bahçesi gibi
her sabah alırım ondan
taze ekmek ve dua
ve talihli bir gülüş.

Komşularımızda iyi insanlar
karşı komşu yeni evlenmiş Nebahat abla
üstümüzde bir hayli kalabalık Hacı Osman amcalar
ne zaman sıkılsam dam'a koşarım
ya güvercinler vardır ya da
şanlı günümdeysem komşunun kızları
o zaman mutluyum kat kat.

Ve sizler
mutluluk arayanlar
bize gelin
bizim sokağa
mutluluk sokağına
yollar kötü şimdiden söyleyeyim.
Ama lütfen aldırmayın, yürüyün.
Onbirinci sokağa sapın
Gölcük apartmanı, bir numaralı daire
İşte dostlarım, biz o dairedeyiz
inanın o evde mutluyuz biz...

Veysel Toprak

Ne Aksilik Bu

Sizde sır dolu bir güzellik var...
Ezilen kalplere biraz da umut var...
Her ıssız gecem yalnız tesellinizde
En olmaz şeyi...yani...yani sizi...
Ruhum beklemekte...

Kaybolan karartı...?
Ulan ne de inletip yükseltiyor
Benim bu tiz sesimi...
İçten ağladım, galiba biraz erken...
Loş gölgelerde kıvrandım
Avutmak istercesine ve de sebepsiz...
'Yakınlaş...Senin dalgınlığın bende derin...Yakınlaş...'

Veysel Toprak

Ne Kadar Şaşırarak Beni Görünce Annem-1

Bir şair diliyorum zamandan ve boyun eğiyorum her fırsatta...

.....
Sert bir bakışın korkunç ışıltısıyla,
acı sütünü emen yavrunun acılarını bize kim anlatacak?

.....
Annem yumurtasını (olmamış beni) denizin tabanındaki
incecik kumlara gömmüş...
Üzerimde hesaplanamayacak kadar büyük bir su basıncı var.

Bu size anlatacağım ilk anım.
Bundan sonrakiler bu anının bir süreği...

Ruhumun derinliklerinde,
sakin havalarda görülen
ve bendeki heyecanın yol açtığı dalgalarla
parça parça kumsala atılmış yavru kaplumbağalar gibi
nice nice büyük ve yersiz anılarım olacak...

Düşüncelerimi açıklamak için gösterdiğim çaba
bana acı çektiren sağduyu kurallarıdır...

Ve sen anne! ...
Hayatıma hükmeden hayalet! ...
Herşeyi bilmen belki daha iyi olacak...

Alnındaki en küçük bir çizginin bulunduğunu görmemek,
dudaklarındaki somurtkan anlamı silmek,
.....ah anne ah...Ah anlayabilseydin! ...

Anlayabilseydin; mucizeler yaratarak,
mesafeleri aşarak,
kanımı dökerek
bendeki geleceği ayakların altına almak isteysi...

İncecik köklerle,
koparılmaya hazır bir çiçek gibi
donmuş ruhuna tutundum anne!
İlkin içindeki sessiz acılara kayıtsız kaldım.
Ta ki en dokunaklı ağdını duyana dek...
Beni bekleyişini hissettim...
Beni okşadığını farkettim...

.....
'Sevilmeye muhtaç ruhumun neler hissetmiş olduğunu bir düşününüz! '

.....
Zavallı ruhumu dolduran duyguları anlatıp,
dertleşmek imkansızlığı böyle başladı...

Bugün de geçmişimi öğrenmek istiyorsun.
İşte al!Öğren!

Islak kum taneleri arasında ılıkça bir yerdeyim.
Kaç zamandır buradayım, onu bile bilmiyorum...

Ancak ah bir yumurtamdan çıksam...
...ah gözlerim 'anne' denen şeyi bir görse...
soracağım ilk soru bu olacak...

İçimde hem heyecan
hem de tarif edilmez bir korku var...
Heyecan; kabuğum kırılıp kırılmaz
bambaşka bir alemi tanıyacağım...
(Yumurtanın içi gibi sınırlı değil...alabildiğine büyük bir yer olmalı...)
Korku; benim bu yeni ortama ayak uydurup uyduramayacağım ile ilgili, tehlikelerle ilgili...
...ya da annemi nasıl ayırdedebileceğim ile ilgili...

Bendeki bu çevreyi gözleme merakı
ilk mutsuzlukları başlatacak serüvenlere yol açtı...

.....
Anne! Anne! Anne!
Bırak dışarıya beni anne!
Böyle duramam ulu orta bir yerlerde...
İstemiyor musun?

.....
Sen bekliyorsun,
boncuk boncuk olsun diye gözlerim.
Ve beklendi herkesçe (melekler dahil!)
kıvrımlığı saçlarımın
geleceği fısıldayarak
dişsizliğimi geveleyip
sana dair anne
.....var bugün...
'olağanüstü doğru beklentilerim'

Anne!
Görüyorsun
daha şimdiden düşüktür çenem...

Sokağın aşağısında
melekler bakıyor küçücük odalardan
iri gözlerimin üstünden...
Kırk gün acıyla pişmişim
bu alaylı gülüşlerin ortasında...

Kaldırımlara ağladım
yağan yağmurdan sonra...

.....
...sen görmeyesin diye anne!

Üstü başı ıpslak bir serseriyim artık.
Kaşsız gözlerimle büyütüyorum
benden ayrılan gözyaşlarımı...
Evet anne!
Dökülen yaşlar
solgun gölcüklerle taşıyor,

benden sana bir boruyla...

Anne!
Benim yağlı gözlerim
yumuşak sesinle nasıl açılacak?
Kuşlar öterek açarmış gözlerini,
uyumlu bir sesle üstelik...

Peki ya ben anne!

İlle de ağlamalı mıyım?
Ama ben anne
bir insanım
etten ve kemikten
veremli bir geceyle
elini bile öpmeden
herşeye veda eden...

Canlı bir bebek mi istediğin anne?

.....
Bırak dışarıya beni anne!
Söz veriyorum
tutacak parmağını
titreyen minnacık ellerim...

Anne!
Ayrık otları sarmış
karabasanlı gecelerimi
boynuma geçirmiş ipini
dinlettirmiyor o eşsiz sesini...

Anne! Anne! Anne!
Aç kapıyı!

Canımı acıtan birşeyler var!
Senin canını acıtan benim...
.....bak gözlerime
içeri al beni sevgili annem...
.....

Veysel Toprak

Ne Kadar Şaşırarak Beni Görünce Annem-2

Yaklaş anne!

.....
Çıplak ve utanmazın biriyim.
Titreyen bir korkuyla sunuyorum,
çiçeklenen saçlarımı...
Hiç yaşamadım birşey için
ben ve yüreğim,
bu hayatta yaşadık
yalnız bir şey var güzel annem
yüz kadar hayat var burada, içinde...

Anne!
Şair şiirini söyledi.
Sonelerinde yalnız sen...
Ama ben
bir minik bebeğim
büsbütün sudan
ve yalvarıyorum durmadan
senin yalvardığın gibi:
' Sun bana tekrar günlük sevgi ihtiyacımı.'
Sun bana anne!

Anne!
Unutacağım diye bir gün seni...
...korkuyorum unutmak senin adını...
Bir sözcük ile doğdun
ve doğurdun gecelerin işkencesini...
Anneciğim!
Korkma,
bedenini sevip koruyorum
er gibi,
savaşçı gibi...
Bir dev gibi taşıyorum seni anne!

Bir kez daha yaşlı ve üzgün yüreğini,
suluyor gözyaşlarım.
Ve taşıyorum seni anne, yorulmadım daha...
Ve ben
birşey düşünmeden,
koşturacağım ardından
en güzel hayallerinin bulvarında...
Değil mi?

Sonsuzluğuna inanıyorum senin...
...Ben acınacak bir Tanrı çocuk...
Bak boyun eğiyorum,
asıyorum suratımı;
peki sen sallıyor musun iki yana şaşkın başını?
Ve çatıyor musun uzayan ak kaşlarını?
İnanıyor musun
şeytanın kanatlı oluşuna,
en küçük şeylerin aşk üstüne yazıldığına?

Bana biraz bunları anlat anne!

Sonsuz güç sende;
kollarında ve ayaklarında.
Acı çekmeden sevmek
yalnızca al yüreğinde...

Benim günlük kokulu annem!

.....
Bırak beni!
Alıp atacağım kendimi
senin cennetinden uzaklara...

.....
Kolay kolay beni durduramazsın...
Güzel bir vazodaki uysal bir yalanım artık.
Korkunç tüylerimle göstermek istiyorum kendimi.
Ne yalanım var
ne beni dinleyen sen
ne güzel kokun
ne güçlü kol ve ayakların
ne de...
Kolay kolay beni durduramazsın anne! ...
Kaçıyorum artık cennetinden, bırak beni!
Sadece göstermek istiyorum kendimi
sadece yalanım yok
ve sadece...

.....
Sadece haklı değilim, o kadar...
.....

Veysel Toprak

Ne Kadar Şaşırarak Beni Görünce Annem-3

.....
Ve çekiyorum bıçağımı
ve herşey kanıyor...
...göksel bir kıyımla...
...ne de ağlıyor kanatlı melekler...

.....
Kivircim saçan bu küçük dev ben miyim?

.....
Evren neden uyuyor?

.....
Ben geldim...
Merhaba anne!
Merhaba gökyüzü!
Çıkarsana şapkanı baba!
Ben geldim! ! !

.....(Suskunluk)(Suskunluk)

Ben yeni doğmuş bir çocuğum...
Kimin gururunu yaralayabilirim?

...
Bedenimde ya da ruhumda nasıl bir aksaklık vardı ki;
annem bana böyle soğuk davranıyordu?

...
Yoksa ben bir raslantı doğum sonucu mu gelmişim?

...
Peki, bana sevgiyi vaat eden kadın nerede?

.....
Yeni doğmuş bir bebek neden ölmeyi ister?

...
Düşüncelerimi açıklamak için gösterdiğim çaba
sonuçsuz kaldı...

Ve bu sonuçsuzluğun ilk sonucu olarak
süt anneye verildim...

...Ailem üç yıl unuttu beni...
Bundan sonraki dokuz yıl boyunca
varlığımı belirsizce şekillendirdim...
Her türlü sıcak ilşkiden yoksun kaldım...

...
Sevmek için yaratılan ben
nedense hep sevgisiz kaldım...
...Yoksa Tanrı, gücünün acımasızlığını mı sınıyordu?
Kırılan bu duyarlılığımı hangi Tanrı onarabilir?
Bir melek gelip dindirebilir mi acılarımı?

.....
Karşılıksız kalmış duygularım
nefrete sürükleyemedi beni...
Bunu bir türlü başaramadım...
Ne varki aldığım ruhsal darbeler
ruhumu yeniden şekillendirdi...

.....
Hep yeni acılar bekleyerek geçti ömrüm...
O tatlı çocukluk evrem boyun eğişlerle ezildi...

.....Anne!

Bir papatya çiçeğiyle dilek dilemek seni...
Var olduğun gerçekse,
bu acı işkence niye?
Hiçbir şey yok edemez seni
and içip açıklıyorum sevgimi...
Bir papatya çiçeğiyle dilek dilemek seni...
...Seviyor? ...Sevmiyor? ...
Ya da belki
buna benzer birşey...

.....

Artık uyumalıyım...Sonsuz uykuya...
Çok yoruldum anne...Alışamadım bir türlü buralara...
Ödama çekilip yüreğine kulak vereceğim.
Orada size cenneti yaratacağım,
içimdeki cehennemi öldürerek...
.....Sakin ol
ve sevinçli....
Sakin ağlama anne!
İnsan gider ve gider,
sevmeye söz verdiği gibi...
Şaşkın şaşkın teslim olur,
bırakır kendini senin düşüncene...

Veysel Toprak

Ne Yazık

Gecenin koyulaşmaya başladığı anda,
bir meşale yakıyorum sönen umutlar adına.

Korkum o kadar tuhaf ki;
biraz çocuksu...

Nedendir bilmiyorum,
hiç usanmadan bekleyebilirim
yüzyıllar boyu
görmek umuduyla seni.

Tuhaf bir sessizliksin içimde,
antik bir kent misali...

Anlaşılmaz ve bir o kadar da
vazgeçilmez
bir tutkusun sen
yıllardır mırıldadığım
hüzünlü bir şarkı ya da...

Kaç yüzyıl oldu bilmem
son görüşmeden bu yana.
Sahi adın neydi,
unutmuşum ne yazık.
İster vur, istersen öldür.
Seni sevmekten
olmadı hiçbir şeye vakit.

Veysel Toprak

Ne Zaman Sevdiysem Seni

Dün gece resmine baktım
unutmamak için gözlerini.

Uzak bir yıldız gibiydin,
üstelik bir hayli dalgın.

Herşeyi anlatır gibiydi,
gittikçe derinleşen bakışların.

Sanki fotoğraftaki ben,
fotoğrafı tutan sendin.

Bir an yansıdığını gördüm,
yüzünde aşkımızın.

Sonra usulca çıktın resimden;
senden uzaklarda her gece vakti,
umutlarımın çözülüşüdür dedim.
Avutmak istedim kalbimi,
ansızın bir düştür dedim.

Görmemeliydin ağladığımı...

Apansız ölebilirdim o an,
seni birden yanıbaşımda bulunca.

Sessizliğin büyüü sarmıştı her yanı,
deli deli esen bir rüzgarla.

Öylesine güzel ve yalansızdı herşey.

Kollarıma atıldın,
geçmişteki mutlu günleri hatırlattın.

Zamana yalvardım,
gitmemeni istedim Tanrı'dan.

Bir saati hayatıma bedel gösterdim,
gitmemeni istedim Tanrı'dan.

Bana daha çok yakındın her zamankinden,
gitmemeni istedim Tanrı'dan.

Derken olan oldu ve güneş doğdu.

Güneşin doğuşuyla doğdu nice insanlar,
beni ise yitirdim bulmamak üzre seni.

Yaşadım seninle o büyülü geceyi
Seni gördüm, ölmezliğini yani...

Ve inandım;

Ne zaman sevdiysem seni,
sabahı oldu bütün gecelerin.

Veysel Toprak

Nerdesin

O yerdessin
uyuyor olmalısın
yeni evinde
uzaklarda
düşlerin en güzelinde.

Nasıl geçmiştir tüm günün
yorgunluğu gözlerinin
birer birer yıkmıştır duvarları
hüznünü bensizliğimin.

Yine kör karanlığı gecenin
en savunmasız rüyalarında
özlem şiirleri okuyorsundur
en seçilmiş sözcüklerimle.

Uyanacaksın
ya da uyanmalısın
görünmeli gökyüzü pencereden
güneş olmalı tek tanığı
parlak mutluluğumuzun
yeni bir gün
yaratmalısın
ki
her saniyesi
sevgiden, aşktan, özlemden...

Veysel Toprak

O Kimseye Benzemez

Fırtına habercisi gözlerin
Ansızın
Tarifi bilinmez
İsyankar düşüncelerin
Heyelanı sarmış bizi bu gece

Özlem ve acı
Zabdetmiş her yanımızı
Dayan diyorum
Er geç bitecek diyorum
Mutlaka bitecek, bitmeli yahut
İşte bak, şimdiden görüyorum
Rengarenk gökkuşağının etrafında toplananları, insanlarımızı.

Veysel Toprak

O Park

Sen, beyaz giysiler içinde
herkesçe bilinen güzel...

Sözcüklerim eğilerek
öper yanaklarını,
şekerin delisi
heyecanlı bir çocuk gibiyim.

Yürüyorum sana doğru.

Sen, nazlı sevgili
batırma parlak hançerini.

Yine mi kalacağım
o karanlık içinde?
O karanlık ki:
ne sen varsın ne hayalin
Alev alev tutuşan
koca bir yalnızlık.

Söyle bu mu bahtıma düşen?

Seni bekliyorum o parkta
gecenin bir vaktinde gelmeni
o parkta.

Getirmeni istiyorum yanında
o esrarlı özlemi.

Geziniriz o parkta
ve konuşuruz.
Vahşi ve soyludan,
fakir ve zenginden,
iyi ve kötüden,
ve yalnızlık ve acıdan...

Bilmem ki niye kalabalık
bu park böyle bu kadar
ne yapıyor burda
mutlu insanlar

Ben seni bekliyorum.

Yok bir başkası
bekler bir dostunu,
bu saatte, bu parkta.

Görüyorum herkes gülüyor
ve birazda düşünceliler elbet,
bir o kadar da yalnız.

Ama görüyorum

tuhaf bir manzara bu
ya da bir çelişki.
Oysa ben seni bekliyorum
gelmeni ve almanı,
bu şehirden bu parkı
ve geceyi.

Koparmadım bu parktaki
gördüğüm çiçekleri.
Bekliyorum seni
gecenin bir vaktinde
gelmeni.
Benim için, çiçekler için...

Uyandırdım burdakileri;
böcekleri, bitkileri
ve susamış ruhları.

Seni anlatıyorum onlara;
saçının her telinin
bir umut olduğunu,
gülüşünün bir ormanı aydınlattığını ve
koca bir evi ısıttığını.

Bekledim ve gelmedin,
ya da gelemedin
yetim ve öksüz artık
tüm canlı ve cansız

Beklerken seni,
umut ederken seni ve beni
bak buldum bir define.
Koyu bir karanlık
ve büyük bir acı

Haykırmanı istiyorum.
Bir yıldırım gibi göklerden
geleceğine dair bu parka

Yorgunum, korkuyorum, üşüyorum
ve bekliyorum seni

Burada...o parkta

Veysel Toprak

O Parkta Bekleyiş

Nerdesin?
Günbatımında buluşacaktık, hani
o parkta, biliyorsun işte.

Nerden mi geliyorum, sorma
iki durak ötede bir yerden

Nerdeyse donacağım
ellerim ceplerimde parkta dolanıyorum.
Bir yıldız gibi kaymanı,
gökyüzünden düşmeni,
yıldırım gibi yanımdan geçmeni,
aklımı başımdan almanı istiyorum.

Nasıl bir yıldızsın anlayamadım.
Bir gökyüzünde, bir gözönündesin.
Yağmur gibi ışık yağıyor üzerimize
seni görünce gönül
Sahi nerelisin, nesin yani
hangi padişahın kızı?
hangi sarayım yıldızısın?
Aylardan eylülün, günlerden nesin?

13756 gündür beklemekteyim seni.
Son buluşmayı halbuki
hatırlarım daha dün gibi.

Al yanına minnacık
ve kıvrıcık perini.
Bu parktaki insanlar gitsin.
Bu acılar, yalnızlıklar,
bu zalim yıllar gitsin.
Ama sen gel
ağlamak ne kadar, nereye kadar.

Ne olur sen gel!

Veysel Toprak

Öğreneceksin

Artık öylesine birisin benim için
herhangi bir çiçek, herhangi bir gülüş
bir bardaktaki herhangi bir su
herhangi bir kentteki herhangi bir ışık.

Terkedilmiş bir ev
yağmalanmış bir köy
suya hasret bir çeşme
gibisin ortasında hayatın.

Öğreneceksin ki
hatıralarda kalan
sızı dolu hatıraların yazıldığı
sararmış kağıtlarda barınan
ümit dolu satırlar
ve bir eski resim.

İşte o zaman
'suçluyum, pişmanım' diyeceksin.

Veysel Toprak

Ölü

Ölü...Bu hangi ölü?
Meçhuller caddesinde.

Ölü...Bu hangi ölü?
Dokuz köyden kovulmuş.

Ölü...Bu hangi ölü?
İNmez bir yolcu.

Ölü...Bu hangi ölü?
Yalnız kendi sesinde.

Veysel Toprak

Ölüler

Ölüler...Ölüler şimdi!
Hayaller içinde uzanmış kalmış

Ölüler...Ölüler şimdi!
Başlarını alıp, aşılmaz yollar açacak.

Ölüler...Ölüler şimdi!
Bedenleri bir çarşafıa örtülü.

Ölüler...Ölüler şimdi!
Son nefesle, sarkmış dudakları.

Ölüler...Ölüler şimdi!
Ağlarlar ölü yerde, kurumuş gözyaşları.

Veysel Toprak

Ölümüm

Hangi yıl, hangi gün
ya da hangi dakika olsun ölümüm?
Bilmiyorum.

Ama yağmurlu bir havada olsun
Üstelik
bardaktan boşalırcasına,
Hatta
alıp götürsün beni.

Yani umutlarımı
yani hayallerimi
ve acılarımı...

Geride kederim kalsın
ve geride sen
Son bir Gülüş gibi...

Arkamdan ağlamasın hiçkimse.
Toplanmasın ne dost ne yabancı.
Gün doğarken bir çocuk gibi
ağlasın yalnız o ve yalnız o.

Beni hayallerin tükenmeyeceği,
hayallerin ölmeyeceği
yüreklere gömün.

Veysel Toprak

Örnek İnsan: Sophia Germain

Sor bu anlamsızlığı bana ve sayılara
Omuz silkmeden ve hiç yılmadan sor
Pes etmeden oku sana sunulan geleceği
Hatıranda yaşat ve salıver kendini bilinmezliğe
İnadına haykır cehaletin ve saçmalığın hüküm sürdüğü
Adsız kahramanların yüzüne...

Gemine binsin her türlü cahilin
Emekleyen yavruya ve anlamını yitiren biçare insanlara.
Riyasız gülücükler saçacak ve
Mavisini yitirmeyecek bir gelecek için
Adını sayıklayacak tarih
İmrenerek sana bakacak uçan kuş
Nihayete erecek taşıdığı bu yük..
yeter ki 'sen sen ol! '.

Veysel Toprak

Pişman Değilim

Sana aşık olmaya
tam üç saniyede karar verdim.
Sonra üç ay uyku tutmadı gözlerim,
oturup resmini çizdim.
Hep gülen resmini çizdim;
yetmiş üç tane farklı gülüşünü keşfettim.

Üstelik herşeyden habersiz,
saçlarını tarıyordun aynada.

Bu aşk ölümsüz olmalıydı,
eski çağlardan kalmış tanrıçalar gibi
heykelini dikmeliydin.
Çünkü saçların ağarmamalı,
tenin buruşmamalıydı.

Üstelik her şeyden habersiz,
saçlarını tarıyordun aynada.

Rüzgara yalvardım, okşadım saçlarını.
Rüyalarımnda öptüm dudaklarını.

Sonra bitsin istedim bu çilem,
ölümün yüceliğini seçtim.

Ne yaparsın toprağın altında,
canın sıkılmaz mı,
üşümez misin bensiz?
Herşeyden habersiz saçlarını mı tararsın?
Şimdi ölüsün
ve uzaksın bana.
Farketmez dünya ya da ahiret
aşkın tüm mekanlarda aynı.
Aramızda yüce ölüm var şimdi.
Pişman değilim.

Veysel Toprak

Rahatsın

Sen unutuldukça hatırlanan.
Ey yıldız, yalnızlığım, göz yaşım...
Hiç kimse senin kadar ölümsüz değil.
Ey şiirlerimin vefasız, hayırsız konuğu.
Rahatsın hiçbir şey olmamış gibi.

Veysel Toprak

Sabır

Susmalı ta içimizdeki o kutsal aşk.
En hüznü melodiler başlamalı.
Her gün ölen umutlarımız adına.
Erimeliyim her seni sevişimle.
Resimler renk bulmalı, aşıklar ruh...

Veysel Toprak

Saklayamam

İyi kötü geçinemiyoruz işte.
Ben hiç böyle sersefil olmamıştım.
Resim çizemez oldum.
Anlayacağın halim perişan.
Hasretle kucaklamak isterim seni.
İnan, bu kadar yürekten çağırmazdım.
Mümkün değil, dolmuşum artık, saklayamam ki...

Veysel Toprak

Sana Ulaşmak

Orada sen varsın
göklerde, baktığım yerde
bir yıldız.

Burada ben varım
yerlerde, bıraktığın yerde
bir yalnız.

Burada sen varsın
kaymış, beklediğim yerde
bir cansız.

Orada ben varım
ruhlarla, sana ulaşmak adına
bir talihsiz.

Veysel Toprak

Sanal Dünya

Alıp götürün hayallerinizi
o peşinden koştuğunuz
umudu için herşeyden vazgeçtiğiniz
kavganızın başlığı ve başlangıcı
tartışılmaz ütopyanız

Sınır tanımayın
kelepçelenmiş iradenizle
yavaşlamayın
pranga vurulmuş basiretinizle

En derin hülyalara dalın
uyuşturun yüreğinizi
salın kendinizi
tarifi bilinmez hazlara
ve hiç uyanmayın
bulduğunuz egzotik
kuramsal dünyanızdan

Görmezden gelin
acıları, ızdırap yüklü anıları
ümitsiz yarınları
kaybettiğiniz, yitirdiğiniz herşeyi

Hayal sarayınızda
veya sonsuzluk sahranızda
doyasıya yaşayın
bütün bu bulamadığınız duyguları

El sallayın uzaktan uzağa
gerçek olan herşeye...

Veysel Toprak

Savaş ve Çocuk

Yorgun dünyanın sessiz çocuğu;
üstelik kel ve keskin çığlığı,
dünyanın pasını kazıyor şimdi.
Kocaman eller istiyor Tanrı'dan,
son şekerıyla hazır değiş tokuşa.
Bir adam gibi sanki geceleri
durmamak bilmeyen, bir motor gibi
dönüyor, oluyor pervane.
Yorgun vücudu dinlenmeli,
biraz olsun
olmasın savaş diyor.
Uzaklaşın gidin,
akıtmayın kanları,
kirletmeyin gökkuşağını,
durdurun ne olur tankları,
indirin uçakları.
Bakın
sizin olsun şekerlerim, oyuncaklarım...
Ey kanıma susamış kalem kırıcılar,
yetişin uzaklardan bakakalan cankurtaranlar.
Korkunç izler var yüzümde ve derin
Biraz olsun durdurun
Ne bu sesler? Hiç durmayan çığlıklar
Son bir ninni istiyorum, yorgunum
uyumak istiyorum kollarında
sonsuzluğun.

Veysel Toprak

Sen Artık Yaşamıyorsun

Sen...
Artık bu aşkta;
özlemleri...
...acıları...
...haykırışları ve
bekleyişleri taşıımıyorsun...
Sen...
Artık bu aşkta;
sevilmiyor...
...anılmıyor...ve
hatırı bile sayılmıyorsun...
Sen artık...
Artık bu aşkta...sevgilim!
...yaşamıyorsun...

Veysel Toprak

Sen de Umursama

Nerdesin harcanmış gençliğim.
Bittin...
Esen deli bir rüzgardın.
Gittin...
Kim inanır şimdi bana, söyle?
Tükendin...

Ortada kaldım öylesine paramparça.

Son bir kırıntı taşıyorum,
arta kalan kapışılmış yüreğimden.

O hiç bitmeyecek sandığım yıllar
nerede o sevincim, gülüşüm...

Hey benim zavallı gençliğim!

Değişti tadı herşeyin,
mevsimlerin bile,
yalnız bırakıldığım anda.
Hani bitmezdi o pınar,
heyecanlı yaşantılar.

Bağlı artık elimiz, kolumuz ve yüreğimiz.
On saat çirkiniz,
ondört saat zavallı.

Artık karanlığı bile beklemiyoruz,
içimizdeki zehiri kusmağa.

Vahşi bakışlar var gözlerimizde,
bari bunu çok görme
yüzkarası fahişe aldanışlı dünya.

Böldün rüyamızı,
o en vazgeçilmez sahnesinden.

işte! Bir gece çağırıyor bizi
yaklaşan ayak sesleri kimindir, bilmem.
Gelsin,
götürsün hüznümü
ve apansız oluşları...

Veysel Toprak

Sen Hala O ocuksun

Dönüş yok o senli günlere...
Eskilerden bana kalan, o kokun var çocuk! ...
Susadım o çocuksu haline
Tertemiz, hoş haline...
İnan kabullenemem büyümüş olduğuna...
Ne yapıp etmeli, söyle çocuk!
Alıp götürmeli seni, kucağımdaki uykulu haline...

Gezdirip seni, öpmek gecenin bitimine rüyalar kala...
Üzgün duruşunu, kayan yıldızlar alıp götürsün çocuk!
Loş ışıkları aydınlatsın gülücüklerin...
Ümit kalsın yalnızca, umudumsun çocuk! ...
Şimşekler yüreklerin değil, gökyüzünün olsun tatlı çocuk! ...

Veysel Toprak

Sen Yokken

Herşey nasıl olduki bilmem
en çok sevmediğim biri olarak
hatırlarım seni.
ilk nasıl konuştum ve ilk nasıl
haykırdım aşkıımı
o masum ve saf haliyle
Tüm bunları anımsar gibiyim.

Veysel Toprak

Senden Uzaklarda

Şimdi uzaklarındayım bu şehrin
Şimdi bensiz, tüm kaygılarından uzak
ölçülemez bir uzaklık var aramızda

Sol yanımda ıslaklığı geçmemiş
son veda öpücüğün
içimde mat bir umut
ve nabzının büyülü sesini
bir şarkı gibi dinliyorum.

Güzel olan, iyi olan herşeyi unut
sende benim nabzımı dinle
içinde yalnızca umut olan

Yalnızca dinle
bırak bir ömür geçsin

Artık o kadar güçlüyüm ki
sen olmadan ölümün ötesindeyim
öp, sarıl seni titreten rüzgarlara
Varlığın, yokluğumda bir bal tadı
tatlı bir uykudayım şimdi.

Veysel Toprak

Sendin, Bendim, Bizdik

Sendin O!
Değiştiren hayatımı.

Sendin O!
Kalbimi durdurup, kendine yönlendiren.

Bendim O!
Heyecanlı yapan bu sevgiyi.

Bendim O!
Anlamsız gidişlerine anlam arayan.

Bizdik O!
Aşk dolu şiirlere konuk.

Bizdik O!
Yağmurlu bir günde son sözlerimizi haykırıp
hatıralara gömülen...

Veysel Toprak

Seni Düşünüyorum

Seni düşünüyorum.
O büyük girdabın içindeyim
buz kesilmişim
artık hiçbir şeyi görmüyor gözlerim.
Kulaklarımda senin sesin
ama kalbim durmuş
ağır tempona dayanamamış besbelli.

Seni düşünüyorum.
Hayallerimin, kederlerimin oluştuğu
o sokaktayım.
Yolunu gözlüyorum son üç yıldır
biliyor musun
bir milyon dört yüz elli bin kişi
geçti bu sokaktan
iki yüz yirmi yedisi sana benziyordu.

Seni düşünüyorum.
'Üzülme sevdiğim, geleceğim'
demiştin son mektubunda.
İnan üzülüyorum
arada bir kahroluyorum
geçmiş günleri hatırlayınca.

Seni düşünüyorum.
Neden öylesine uzun
bu bekleyiş.
Bir tarafta sen
öte yanda ölüm.
Bilesin ki
herşeyimle sana oynuyorum.

Seni düşünüyorum,
ve kan kusuyorum
öylesine bitkinim ki
öylesine yorgunum ki...
yok, üzülüyorum
çünkü seni düşünüyorum.
Bekle demiştin
bekliyorum seni
ve bekliyor beni ölüm
üşüyorum, öylesine derinden.
Dediğin çıkmadı bak
ağlamalısın yokluğuma
ben bir ölüyüm artık
yalan dünyanızda yokum
ölüyorum...
ve öldüm.
Cennetteyim...
ve seni düşünüyorum.

Veysel Toprak

Seni Hatırladım

İşte Gülüş;
yorgun bu şehir
tıpkı benim gibi.

İşte canından bezmiş
bu insanlar,
telaşlı anneler
ve kahvelerde
oturmakta
kederli babalar.

Saklama benden Gülüş
görüyorum,
gizli bir sevinç var
o parlak gözbebeklerinde.

Adım adım yürüyorum
bu kaldırımlarda
sevincin, mutluluğun
sessizliğe gömüldüğü
bu kaldırımlar.

İşte şu bizim evin karşısındaki parkın,
hemen yanındaki kaldırımlar
Park dedimde seni hatırladım.

Sahi geceleri ağlıyor musun?

Hiç bitmeyecek gibi
gözyaşların, değil mi?

Kulaklarımda derin bir uğultu, senin sesin bu
o mahzun sen,
tıpkı Destina'mız gibi
Destina dedim de
seni hatırladım.

Veysel Toprak

Senin Gibisi

Gördün.
Çarpıldın.
Karar verdin,
çıktın onun karşısına.

Cesursun elbet,
bir de geçmişi düşün.
Acılarını,
evcil anılarını,
yalnızlığını,
her yerini karış karış dolaştığın parkları...
Bir de onları düşün.

Kimler sonunu izlemiş bu filmin,
kimler buldu ki aradığını.

Nice aşklar gördü bu sahneleri...

Bu mat yıldızlar,
senin gibisini görmedi.

Veysel Toprak

Sensin Be!

Bu dünyada en çok sen varsın;
odada, masanın üzerinde ve merdivenlerde...

Üstün başın yen içinde,
aramakta olduğun şey ne?
Birazda pişmanım de,
aradığım sensin de...

Bu dünyada bir tek ben varım, hep o bildiğin yerde;
o odada, masanın yanında ve merdiven boşluğunda...

Aklım fikrim sen üstüne,
biraz anlamayı dene,
üstelik özledim ben...
Sevdiğim sensin be!

Veysel Toprak

Sensiz Ölmek

Ölmek daha kolay bu saatlerde
çok olmak ve
karar verip yok olmak
En çirkin fotoğraflarda
kirlî bir yaşamak
sefilcesine, rezilcesine

Ölmek en son yalnızlığımız
bir küçük nefes alışımız
Bir yerdesin tarifi bilinmez
akşamlar kan, sabahlar ölüm
orada bulutlar ağlıyor,
dağlar inliyor.

Bu nasıl yükseliş gökyüzüne
sonsuzluğa mı?

Üşüdüm birden
içindeyim buzlu bir nehrin
herşeyiyle anlamsız bir eziyet.

Vazgeçtim, sevdim yaşamayı
Anladım
Sensiz ölmek bile güzel değil.

Veysel Toprak

Sensizlik

Nereye gitsem aklımda sen;
garip bir baş dönmesi,
dinmek bilmeyen bir ağrı.
Neresindeyim ölümün?

O güzelim geçmiş zamanlar nerede,
hangi uçurtmaya takılıp kaldı.
Uçup gitti mi yoksa?

Her akşam yorgunum artık.
Kederli ve soluk bir yüz,
fısıldıyor birşeyler acıdan.
Ne oldu bana, söylesene?

Sensizlik kahreder beni.
Herşey bir yerde aynı.
paylaştığımız o şeyler, şimdi buruk...

Veysel Toprak

Ses Ver!

Seversem, sen de sev.
Şaşıp soru sorma!

Gidersem, ağlama!
Islak mendilinle el salla.

Özlersen, susma!
haykır özlemini uzaklardan.

Dönmezsem, kahrolup yanma!
Hergün bir çiçek al kendine.

Ölürsem, sevdiğini öyle haykır ki
pişman et beni öldüğüme.

Veysel Toprak

Seven Adam

Sen seven adam ayağa kalk!

Nasıl hor görüldüğünü,
kahrın çemberiyle sarıldığını anlat.

Çiğnenen gururunu söylet,
kırılan kalbini göster.

Mapus kalan yıllarını anlat
ve tüm bunların yetmediğini...

Verdiğin aşk savaşında,
en insafsız pusuyu paylaş.

Nasıl da bulunmuş bu türlü şşkencelerin,
her satırında yaz, şiirlerinde
oku bir ömür boyu, çünkü
bitmeyecek kinler saldırılar...

Ama yaşasın hep o aynı ümidin.
Korkma, anladım seni seven adam.
Sevenler öldükçe yeniden dirilirmiş.

Veysel Toprak

Seven Biri İçin

İstediğin kadar unuttum de.
Bir masal kahramanısın artık.
Rüzgardan korkup yıldıza sığınan.
Artık unutamazsın o günleri.
Her şey ne kadar acı da olsa.
İstersen yine hep hayır de.
Meydana çıkıyor sevdiğin.

Gerçeğe inanmak zor olsa da.
Üç öğün düşündüğün o!
Mümkün değil aziz dostum, mümkün değil...
Üstelik üzölme artık.
Şimdi gömüyorum kendimi...

Veysel Toprak

Sevgilim

Sen bir rüzgar gibi
ansızın sevdiğim,
tozlu ve belalı
bir taraftan saçlarımı tarayan
öte yandan bir bıçak gibi
bir jilet gibi
keskin düşüncelere sürükleyen.

Sen bir bulut gibi
bembeyaz sevgilim.

Sen bir yağmur gibi
ince ince sevgilim.

Sen bir deniz gibi
mavi gözlü sevgilim.

Sen bir şiir gibi
yürekli sevgilim
yazdıkça yazası gelir insanın
yorulmadan, bıkmadan
sen yaşadıkça yüreğimde
şiirler ışık ışık sevgilim.

Veysel Toprak

Sevgilimin Portresi

En iyi yapılmış bir resmin
ustası ben değilim...
Ama onun resmini
kimseler çizemez,
yalnız ben çizebilirim...

Fırından yeni çıkmış,
sıcacık bir resim bile
anlatamazken onu,
elbetteki
zor bir zanaat
benim için
çizebilmek onu
en usta kalemlerle...

Bakışlarına değinmeyeceğim...
.....Derimi yırtıp
içimdeki ateşi körükleyen
o bilimin reddettiği bakışları, ışığı...

Ne boyunun cazibesine
ne de endamına vuruldum.
Bilmem ki;
acı sularda büyümüş
ve açıklanmamış düşüncelere
esir olmuş
bir çiçek
nasıl anlatılabilir?

Boynun çıkıntılarında kaybolur,
ince tüy tabakası yanakları...

Gerçek bir tutkunun
sınırsız sevinçlerini
dile getirmeye hazır
bir ağız düşünün...

İnce ve parlak
narin bir burun...

Ezilip büzüldüğüm,
başımı eğip
bakamadığım ışığın
kaynağı olan o gözler...

Çok düşünceler gizleyen
ve bu gizli düşüncelerdeki
hecelerin kıvrımları,
o nefesi
kulakta bir ahenkle
sanki can veren
bir ruhu ortaya çıkarır...

Mutlu ve hüzünlü
bir portresin şimdi
bu yürekte, sevgilim...

Veysel Toprak

Sevgilimin Yalnızlığı

Kim bilir, sevgilim ne kadar yalnız?
Terkedilmiş bir şehir gibi,
yıldızsız bir gece gibi,
mavisiz bir deniz gibi,
ve bensiz bir aşk gibi.

Sevgilim bir ömür boyu yalnız,
ta beni sevdiğinden beri.
Aşkım yalnızlığını alevlendirir,
yüreği sonsuz bir kor ateşte.

Nasıl seviyorsam sevgilimin yalnızlığını,
öyle seviyorum kendi yalnızlığımı.
Bir deniz görüyorum sevgilimin gözünde
geniş, derin ve kapkara.

Yalnızlığı ne imiş anladım.
Sadece acıdım sevgilime...

Veysel Toprak

Sevilen Biri İçin

Sensiz yazılan bu kaçıncı Şiir?
En hazin Şiir bu mu?
Her akşam tazelenecek bu Şiir.
En başa götürecek beni.
Ryalarımaya giren kim olacak.

Kimbilir hangi yıldızsın semeda?
Uyanıp seni arıyorum gecede.
Bir yara gibisin derinden.
İnce, i ürperten sevgin.
Lanet bir adamım.
Ağlarım gün doğunca.
Yitirince seni gökyüzünde...

Veysel Toprak

Sevmeye Dair

Sevgilin uzakta...
...bir hayli yorgunsun, ayakta...
Akıyor çaresizliğin,
sevgilinin ayakları dibinde...

Sen çıkarıyorsun cebinden,
tüttürüyorsun birinden,
bakıyorsun kendine, dumanlanıyor
düşüncelerin hep sevgiline...

Sen hep böyle bir akşamda;
kim bilir, belki böylesin akşamlarda...
Sevgilin güzeldir gözlerinde;
gözleri yeşildir, harikuladedir ve...

Ve sen söylenmekte sin:
'Hayalin akmal ıdır, hiç de ğişmeden
ve uzaklaşt ırmadan...'

Sevgili...Sevgilim...Söyle, ne güzelli ktir bu!
Ne saç ır ki bu, dalgalanmakta,
en mukaddes dualar ın semaya ulaş makt a...

Sen çıkarıyorsun cebinden,
tüttürüyorsun birinden,
bakıyorsun kendine, dumanlanıyor
düşüncelerin hep sevgiline...

Sevgili dayamış aln ını cama,
ben...ben şi irimin ş airi
ve ş airli ğ imin şi irimsi kad ınına:
'Sevgilim, sar ıl bana...
iyi sev beni, sevemezsin bir daha belki beni
ve göremezsin bir daha kendi silü etini...'

Sen çıkarıyorsun cebinden,
tüttürüyorsun birinden,
bakıyorsun kendine, dumanlanıyor
düşüncelerin hep sevgiline...

Durmadan dal ıyorsun hayale,
belki anlamad ın da anlad ın...
Birazcıkta saç malad ın,
üstelik sevdi n ve bunu hayk ırd ın.
...birden sözün kesildi, sustun...
Düşüncelerin bir kıs ır döngü ye tutuldu ve...

Ve cıyak bir sesle aç ıldı kap ı,
geldi beklene kad ın...
'SEN Mİ SİN? '
'EVET...'

Veysel Toprak

Son Cinayet

Bu aşk yedi bitirdi ben
Bu ayrılık kafama vurdu

O anılar harcadı ömrümü
O gözler hapsetti beni

Bıraksalar beni
salıverseler şu insafsız kodesten
son bir suç işleyeceğim
son bir cinayet

Kendimi de vuracağım seni de...

Veysel Toprak

Tek Arzum

Güzel sevgilim gitti...

Aziz dostum da gitti...

Bir sen kaldın yalnızlığım,
beni terketmeyen...

Ayrılamayız üzülme,
göreceksin ölüm erken gelecek.
Tek arzum;
gülümseyerek uğurla beni!

Veysel Toprak

Umutlu Bir Adam

Ve zamanların kesiştiği o mekanda
Ellerimizi uzatsak tutunabiliriz belki.
Yine de son bir umut kırıntısıyla
Seviyorum seni, m¼cadeleni ve memleketi
İnadına herşeyin

Çalgılar çalınmaz, şiirler sona erer
Evlerde o bizim şiirler söylenir
Lavlar gözbebeklerimizde şimdi
İnanılmaz, doyulmaz, anlatılmaz ve kanılmaz.
Kötü bir dünya bu; sevgisiz, acımasız...

Veysel Toprak

UNUT ARTIK

Unut artık!
ilk gözgöze gelişimizi,
bakışlarımızdaki esrarı,
o büyülü şarkımızı,
öpüştüğümüz o günü,
başımın dönüşünü.

Unut artık!
Özlemlerle sana sarılışımı.

Veysel Toprak

Unut Beni

Unuttu beni, biliyorum, avutmayın beni.
Son gülüşüydü yüzünde gördüğüm,
öylesine sessizdi ölü bir deniz gibi.
Gideceğini anlayamazdım, anlaşılmazdı.

Sadece bir yük müydüm omuzda.
Halbuki kaç kere öldüm gecelerce,
korkular yıldırmadı beni.
İnandım sana, ölüm yok bana.

Al bakalım yalnızım işte, yoksun.
Dur bakalım seni kim sevecek bundan sonra?
Yalnızlığım, ezikliğim senin eserin.
Acımasın kimse bana.

Veysel Toprak

Unuttum

Unuttum herşeyi her şeyimi,
sevdamin en derin köklerini...

Kimleri unuttum ama kimleri...

Hınçlarını görmek istemediklerimi,
acının ve hüznün sevdalarını...

Hırsızları ve uykusunda havlayan köpekleri...
Unuttum işte, bilmiyorum neden?

Veysel Toprak

Unutulması Gereken Biri

Artık unutulması gereken birisin
herkese hayır diyen, merhametsiz...

Düşün, farkında bile değilsin sevgimin;
ağlamalısın, aşkımin altında ezilmişliğine.

Unutulması gereken birisin dedim, anlamadın mı?

Hani bir yıldız gibi kaybolan,
sonra bir rüya gibi giden kim?

Hangi kelepçedir ellerini bağlayan,
hangi yalnızlıktır seni yolundan döndüren
ve hangi aşktır seni aşkımdan eden.

Söyle, unutulması gereken!

Ne kadar seversem unuturum,
tek tesellim bu! ...

Veysel Toprak

Üç Üstad: Ben, Fermat ve Leyla

Ben, Fermat ve Leyla.
Bir teoremi ispatlıyoruz bu gece.
Üç kalem, üç kağıt
ama bir teorem.
Ben fıstık yiyorum.
Hiç sormayın pastırma zehir zemberek.
Ama anlayamıyorum.
Fermat biraz buruk, biraz acı.
Fermatsız yapılmıyor ispat,
fıstıksız gitmiyor.
Üstelik karpuzumuz halis diyarbakırdan.
Şarabımız halis kahırdan, hüzünden ve elemden.
Şerefe Fermat!
Şerefe Leyla!

Fermatın aklında bir kız;
yirmibirinde, cilveli
yirmibir bilinmeyenli denklem
ve sonsuz çözüm
tam bir çelişki yani
Hey gidi Fermat
Hey gidi kahpe dünya
Kızın adı acıların yeli
üniversite mezunu üstelik
saçları kızıl iken görmelisiniz onu
ya gözleri ölüleri diriltecek cinsten
Fertmatmış, teoremmiş, aşkmış
umurunda mı Leylanın

Kızın babası emekli
üstelik arası kötü mü kötü
Fermat ise alabildiğine delikanlı
hep üzölmüş hep incinmiş
aşklardan Leylalardan
Üstelik manga gibi yüreği
bir de beş on kitap tüm varlığı
Ya anacığı, dertlerin annesi
şirin bir evde oturuyorlar iki katlı
Fermatlar üst katta
çalışır babası bahçede
gözü yaşlı Fermat.

Hadi bakalım Fermat, hey Leyla
çekin bir fırt daha, içkiler benden
Şerefe Fermat!
Şerefe Leyla!

Ben, Fermat ve Leyla
Benim ispatım
Fermatın ispatı
Bir de Leylanın ispatı
Üç ayyaşın ispatı rakı sofrasında

Meyhaneci Hayyam amca tezgahın başında
rubailer döktürüyor.
Ortalıkta uçuşuyor açılımlar, asallar, transandantlar...
Meyhaneci durmak bilmiyor
durmadan içiyor
sonsuzluğa ulaşacağım diyor.

Kadehte maksimum kabarcık
tabakta minumum meze
Haydi üstadım
doldur birer kadeh daha
olalım kepaze.
Şerefe Fermat!
Şerefe Leyla!

Ulan Fermat!

Ulan Fermat! !
Sevmeye kıyamadığım Fermat!
Mektuplar yazdığım
şirlerimin vazgeçilmez konuğu
ulan biz bu hallere düşecek adam mıydık?

Yıktın yıprattın bizi
Şimdi sevmiyoruz artık
ne sayıları ne Leylaları
Her gecesinde bu kentte
ölüm gibi özlediğim Fermat
Güzel Fermat!
Canım Fermat!

Veysel Toprak

Üstelik Kızmiyorum

Bana hayır dedikçe,
sana soluk soluğa koşuyorum.

Pek güzel saklıyorsun sevgini,
bayılıyorum katı yüreğine,
kızmiyorum üstelik.

Aşk olsun incit sözlerinle,
inim inim inlet istersen,
vur beni şöyle adamakıllı.
Bırak yüreğim yanabildiği kadar yansın...

Gördün mü yine kahroldun,
vazgeçmediğimi görünce.

Ergeç anlayacaksın umulmadık bir anda,
öylesine utanacaksın;
ölüm kapımıza geldiğinde...

Veysel Toprak

Üstelik Seviyoruz

Yine bezginiz ve yorgunuz
ağlamaklı, hüzün dolu, kahır dolu...
Görmezden geliyoruz
yalancı aynalarda süzülen
çirkin yüzleri

Üstelik seviyoruz
memleketi, sevgiliyi ve çiçekleri.

Yine bu sabah ölmek istiyoruz
acı dolu, intihar dolu...
Döndük bol çeşitli ölümlerden
hakkını verdik, inandık biz
dostluğa, aşk'a, barış'a, kardeşliğe...

Üstelik seviyoruz
memleketi, sevgiliyi ve çiçekleri.

Veysel Toprak

Üzülme Sevgilim

Böyle mi sevecektin beni?

Sevgin böyle mi olacaktı?

Ne düşler kurmuştum oysa;
gönlün dolup taşacaktı,
gözlerin alev alev yanacaktı.

Beni yapayalnız bırakmamalıydın...

Üzülme sevgilim,
affettim seni...

Veysel Toprak

Ve Sen

Ve sen gideceksin sevgilim...
Değeri kalmayacak yaşamanın,
ökecek üstüme özlemin her an.

Ve sen bakacaksın sevgilim...
Benden uzakta,
yakınlarda bir mezarda.

Ve ben geleceğim sevgilim...
Anlam kazanacak ölüm
kaçman, saklanman boşuna.

Ve ben çıkacağım karşına sevgilim...
Şaşıracaksın beni görünce,
başını alıp gidesin gelir dünyaya.

Ve bir sevgilim vardı duygulu, ince...
Artık kalmadı değeri ölümün.
Bırak git, sevemeyen sevgilim.
İnanma sen aşk'a...

Veysel Toprak

Veysel Diye

Koşarak bana gelirsın birgün,
gözüm görmez o gün.
Durup ağlarsın Veysel diye!

Güneş doğar, insanlar işe gider
uykusuz geçirmişsindir tüm günü.
Durup ağlarsın Veysel diye!

Çaresizce affedilmeyi beklersin,
çığlık çığlığa.
Durup ağlarsın Veysel diye!

Benim gibisini görmedin sen sen olalı
son dakikada anlarsın her gerçeği.
Durup ağlarsın Veysel diye!

Yaşamın dönülmez yerindeyim,
uyanıp giderim rüyandan.
Durup ağlarsın Veysel diye!

Veysel Toprak

Ya Şimdi Ya da Hiçbir Zaman

Sev!
Yaşamanın gizi bu, işte mutluluk.
Gülümse ona, uzat elini.
Ya Şimdi ya da hiçbir zaman.

Unuttuğumuz şey de ne? Nedir o?
Çok mu eski bir şarkı Şimdi sevmek.
Denemeliyiz, yapabiliriz belki.
Ya Şimdi ya da hiçbir zaman.

Seven bir adam vardı yıllar önce,
sevginle bulutlara erişen.
Fakat varız ben ve bulutlar.
Yaşamalıyız o günleri tekrar
Ya Şimdi ya da hiçbir zaman.

Veysel Toprak

Yağlı Boya

Umut katıyorum,
boya kutusunun içine.
Yağlı bir resim çiziyorum
yarınıma dair
durmuş bir saat şeklinde
gösteriyorum
kül rengi haritasını yüreğimin...

Tamamladım yeni sunulmuş,
parçalanmış haritayı ve
ışıldayan umudu,
zemine sakladım bir vakte kadar...

Ama siz
-merak ediyorum-
görebilecek misiniz
bir gece, ressamın
melodisiz, buz tutmuş...

...
Ama anlıyorum ki
biri gelecek
benden bir zaman sonra
bir başkasınca anlaşılmayanı
sıcak melodisiyle
ve buz eriterek...

...

Veysel Toprak

Yalnız Değilim

Sende sona erdi
o bitmeyen acılarım.
Hayat verdin bana,
umut verdin yaşayan benim gibi ölülere.
O iri gözlerinde,
yalansız ve ölümsüz
bir dünya gördüm.

Her akşam gökyüzünde,
seni izlerim.
Seninle neşelenirim.

İnandım sana,
yaşamak seninle güzel.
Görmesem de seni,
nefesinle hayat bulurum.

Bil ki sen varsın diye
yalnız değilim.

Veysel Toprak

Yalnızlar Üzerine

Kaç yıl oldu yalnızlığımız?
Biz o yalnızlarız...

Kaç yüzyıldan beridir bu halimiz?
Anlayın, biz o yalnızlarız...

Sadece gözyaşları olan,
geceyi gözyaşıyla yıkayan yalnızlarız...

El uzattık,
tokatlar indi yüzümüze.
Merhamet diledik,
zulümler yağdı üzerimize.

Çocuksu gerçekler anlatmaya devam edin.
Hadi anlatın bir yalan daha.
Atın bizi en ücra bir köşeye
sonra çiğneyin o iğrenç kilonuzla.

Bizi anlamadınız, anlayamadınız
Biz o yalnızlarız.

Veysel Toprak

Yalnızlık

Herşey güzel de, bir şey acı:
Yalnız düşünceler.

Yalnızlık Tanrı'yı oynamak
Tanrı büyük
yalnızlığımız kadar

Tanrının yalnızlığı
ve benim yalnızlığım

Denizde balıklar
çölde böcekler
ve havada rüzgar
ve ansızın gelen ölüm...

Bütün resimlerimde bile
nedense yalnızım
ağlarken bile gözyaşlarım yalnız.

Düşüncelerime sığmıyor artık
yalnızlığım, yalnızlığımız.

Veysel Toprak

Yarı Yarıya Ölüm

Hain...

Ne aksilik bu! ...

Bu bekleyişte hain bir aksilik var!

Ben! ...

Açılmıyor hiçbir kapı.

Kalp! ...

Caymıyor bu kalp...
Ne ayıp!

Tahammül edemem,
kurusun her gülen çiçek...

Titriyorum uykuda;
ölü yaprakların karşısında,
çürüyen yaprakların kemikleri
ölen bir sonbaharın koynunda...

Korktum,
kendimi göreceğim diye
açılan bir mezardan...

Eğildim,
görmek için
bir ak saçlı ihtiyar,
koptu ödüm
o yüzüme bakmadan...

Sanki bir dakikam çalındı,
o korku anında
yeniden beni saran
ölümün ağlayan kanında...

Yoksa ağlıyor mu?

Ne içten yalvarış bu!

Bir hayaletim şimdi,
bu kuvvetli ruhun yanında...

Yalvaran bu sesi dinledim:
'Ben bir deli,
aşkıttım evveli,
mezarda bile
gönlüm kederli,
sevgisiz geçirdim
geçmişteki günleri...'

Dermansız kaldım,
tutmadı dizlerim...

Yorgun da değildim üstelik...

Düşecek iken
tutundum mezar taşına,
üzüldüm onun bu kara bahtına...

Eğildim...

Yavaşça ona baktım...

Beynimde birşeyler uğuldadı...

Anladım en sonunda.
Ve ben rüyada
yani yarı yarıya dünyada
yani ölümün diğer adında...

Tutunduğum taş
-meğer-
benim taş...
Gördüğüm,
benim na'aş...

Veysel Toprak

Yarim

Yarim ki seslensen işitmez.

Yarim ki gözyaşları eksilmez.

Yarim ki geçmiş zamanların bilmecesi.

Yarim ki en zorlu meselem.

Yarim ki ezeli fikrimin ebedi duygusu.

Yarim ki beni bırakıp gitmez...

Veysel Toprak

Yasak Aşkım

Sersem biriyim, biliyorum.
Elini tutamadan yıllar çürüttüm.
Hal böyleyken
Eridim o bana yaşak
Rakipsiz taş yüreğine.

Katran gecelere gömdüm
Utanmaz, küstah aşkımı
Bilemedin masum sevgimi
İlde erimeliydim, üzölmeliydim.
Lanetlenmeliydim, kaçıp gitmeliydim.
Anlamsızlığını yitireceğin günler adına
Yanımda sana dair utangaç harflerle
sevgi sözcükleri türetiyorum...

Veysel Toprak

Yaşamak

Ne olur beni ağlatma böyle
sevindir biraz, inan sevildiğine.

Sessizce es seher yeli,
söndür yanan yüreğimi.

Anla beni!

Nasıl sinmişsin her hücreme.

Nasıl anlamsız bir zaman bu.

Saatler geçmek bilmiyor,
sürükleniyorum.
Taşıyamıyor bu beden aşkını.

Anlamı yok bahanelerin,
seni görmeyeli sakal bıraktım
tanıyamazsın görsen beni.

Nerdesin kim bilir
ve kim bilir neden yaşadığımız.

Seni bulmak sevgilim
sonsuz arayışlarla;
isyan etmeden, yıkılmadan, usanmadan ve bıkmadan.

Bu umutla yaşamak belki de...

Veysel Toprak

Yaşlı Adamın Üç Çocuğu

Yokuşta bir gecekondu...
Yerler dizboyu çamur...ve sefalet...
Yalvarıyor yaşlı adam: 'Allah'ım affet! .'

Evin içinde iki küçük oda;
ne tuvalet...ne mutfak...
...yalnızca, oda.
Ağlıyor yaşlı adam: 'Böylece ölmeliyiz! .'

Merhametsiz karanlığın içinde
yarı doğmuş üç çocuk...üç özürlü...
Birinin morarmış elleri...çıkamıyor aydınlağa...
Öteki çıkıyor da ne olmuş
ona zaten dünya zindan olmuş...
Hele biri var ki hem üşüyor...
...hem de elindeki fotoğrafı öpüyor durmadan...
Daha küçük bir çocuk o!
Elleri üşüyor...bedeni üşüyor...ama
üşümüyor dudakları...
Çünkü öpüyor...durmadan öpüyor fotoğrafı...
Üzülüyor yaşlı adam: 'Baba olmak hüner değil! .'

Kederli, yaşlı adam utanıyor...
İçtiği her sigara gibi kederli,
yaşadığı her gece gibi karanlık...
Yokluk saplanmış bir bıçak gibi...
Hiçbir güneş avutamaz karanlığını...

En büyük çocuğu, durmadan küfrediyor...
Evden çıkmak istiyor...öldürmek istiyor...
Küşmüş...barışmak istemiyor Tanrıyla...

Ortanca çocuk, hep uyuyor sanki...
Üzülüyor ama...görmek istiyor.
Rezilce de olsa...maviliğe koşmak istiyor...

Küçük çocuğun elinde fotoğraf...
uyudu gecelerce...görmek umuduyla...düşünde...
...annesini...sonsuz rüyalarında...
Sanki bin yıl geçse bile,
umursamıyor gözyaşlarını...
Hem ağlıyor...hem öpüyor...

Veysel Toprak

Yetişilmez

...Yıldız aşkımdır...
Aşkımda yıldız benzer...
...Çok uzaktaki yıldız...
Hiçbir zaman yetişemem ona...Ama.
Bana yolunu gösteren O'dur...

Veysel Toprak

Yıldız

Boğulacağım nerdeyse...
Tuhaf bir çığlık yankılanıyor;
ne bir vapur düdüğü bu,
ne de bir martının çığı.

Gittikçe ölüyorum galiba
gözlerim kanlı kanlı
ama sönmüş bir ışık sanki
yaklaşmayın her an patlayabilirim.

Kabahat gözlerimde değil ruhumda.
ilk aşık olduğum kadar temiz değil ruhum
yabancı artık bana, aşına değilim.

Yıldız hep cömert,
yıldız parlak ve uzak,
yıldız, yıldız doldurdu beni,
yıldız insanların en iyisi.

Sana geliyorum ey yıldız, beni sar.

Veysel Toprak

Yine Sevmeye Dair Bir Şiir-1

Bitmedi yine bu çile...
Nerelerde leyla denilen nesne
Hayır!
Yetmiyor artık bu nesne.
Ama,
ben yine de
serüveniyim bu mesele...

Seni böyle sevmişken
kim girebilir rüyalarım,
hangi aşka vakit bulabilirim...

Yalnız, sevmesini öğrendik
yılmayan bir savaşçı edasıyla...
Bağlandık
sevince,
deli gibi sevmeye...

Ey ömrümü cehenneme çeviren aşk,
aşka ölümü katan ölümsüz...
Sensiz kalınmıyor,
artık ne yapılsa...

Bekleyişim kemiriyor,
aşkı ve ömrümü...

Ama bir şey var yine...
Ben ki aşkın son umudu
ve aşıkların en çılgınıyım...

Veysel Toprak

Yokluğunda

Güzelsin ama bana görünme!

Bütün günüm yokluğunla dolu,
yüreğimin masalsı sembolü.
Ne yapsam, neylesem bu gönlü,
varlığım yokluğunla örtülü.

Güzelsin ama bana görünme, istemem!

Veysel Toprak